

iskre

november 2011

letnik 44

Srce na burji

20 let Škofijske gimnazije Vipava

KAZALO

UVODNIK.....	2
OBRAZI DVANAJSETI LET.....	3
MALO TU, MALO TAM.....	8
DELOVNI TABOR BANJA LUKA.....	12
OBISK NA POLJSKEM.....	13
KICK OFF MEETING V SARAJEVU.....	14
MARIE CURIE, TEKOČI DUŠIK IN SLADOLED.....	15
BE THE CHANGE! MAKE YOUR DAY!.....	16
DOMSKI PRIZNIK – Kristus Kralj.....	17
PROJEKTI TEDEN.....	18
MEDPREDMETNO POVEZOVANJE.....	18
DELAVNICE.....	20
SLOVESNA AKADEMIJA.....	35
USTVARJAMO V BESEDH.....	37
PREŽIHOV VORANC: SAMORASTNIKI.....	38
MOTIV LJUBEZNI V DELIH MATKOVA TINA IN SAMORASTNIKI.....	41
17. DAN 11. MESECA ALI MALCE IRONIJE NE ŠKODI.....	43
SMET (TUDI MED POUKOM) NI GREH.....	44

Solsko glasilo

37.014.77

SEMEŃIŠKA
KNJIŹNICA
V VIPAVI

ISKRE
Iskre
inv. št.: K /

18334

KOLOFC.

Glavni urednici:

Ana Tomažič
Anja Valantič

Fotografije:

Fotografski kroŹek
Tina Źvanut

Sodelujoči:

Ana Lisjak
Tjaša Rijavec
Nina Podboj
Erik Kranjec

Mentorstvo:

Irena Krapš Vodopivec
Andreja Peljhan

Naklada:

200 izvodov

Naslovnica:

Tina Źvanut

Vipava, november 2011

UVODNIK

Srce naše šole vsako jutro znova zabije, ko nekaj minut pred pol osmo divjamo skozi bela vhodna vrata in nas objamejo rumene stene, živo oranžne garderobne omarice in nasmehi naših sošolcev. Včasih je vzdušje veselo in sproščeno, v zraku leti napeto pričakovanje nečesa lepega in pomembnega, včasih pa je čutiti turobnost, napetost in slabo voljo. In željo po nečem. Nečem, kar bi odpihnilo skrbi stran. Morda res ni naključje, da je naša šola nastala prav tu, v osrčju doline burje. Z nami je tako kot z vremenom. Predvsem v zimskem času se nad Vipavsko dolino radi zberejo veliki oblaki, za katere se zdi, da ne bodo izginili. Včasih dežuje, včasih pa oblaki le lebdijo kilometre nad nami in stojijo in se nočejo premakniti. Tako nam krojijo dneve in nas spravljajo v slabo voljo, dokler ne pride močna burja in jih počasi trga na manjše dele. Potem se nad nami zasvetijo svetli žarki sonca. In čeprav burja v naše kraje prinaša preglavice in mraz, jo vsi z veseljem pričakujemo, ker vemo, da pomeni začetek nečesa lepšega. Brez nje bi bila naša srca še naprej turobna in prazna.

Tudi z našo šolo je tako. Ko nas kot oblaki zasujejo testi, spraševanja in druge obveznosti, si želimo le miru, ampak vemo, da brez burje nikoli, nikoli ni sonca. Le dopustiti ji moramo, da nas prepriha, nam zbistri misli in odnese skrbi daleč stran, nad Tržaški zaliv.

V dvajsetih letih je bilo viharjev, tudi orkanskih, že ogromno, a Škofijske niso odpihnili. Kvečjemu so zgradili trdnejše temelje in odpihnili predsodke in slabosti.

Tako je naša šola idealen kraj, kjer v viharjih raste cvet primorske inteligence. Ko pa na šoli vse potihne, nekateri še vedno vztrajajo. Sliši se prasketanje tipkovnic in tihe misli, ki še nekje med listjem plešejo v vetru, preden se zlijejo na papir. Ja, to smo mi. Vaše drage Iskrice. Tokrat v malo drugačni zasedbi,

priložnostno in praznično obarvani. Iskrice, ki so nastale v projektnem tednu. V njih boste našli stare obraze, utrinke iz naših popotovanj, pikantne novičke in obilo smeha ...

Ob tvojem drugem okroglem jubileju ti, draga šola, tudi Iskre kličemo: Ad multos annos, felices et sanos! (Na mnoga zdrava in srečna leta!)

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

OBRZI DVANSETIH LET

prof. Sonja Matelič (1992–1996)

SPOMINI NA MOJA DIJAŠKA LETA

Stopnice. Učilnice, varno obdane z debelimi zidovi. Občutek, da si vstopil v posvečen prostor. Teško je ubesediti vse tisto, kar šine skozi misli ob tem, ko se spominjam svojih dijaških let na Škofjiški gimnaziji Vipava. Nekateri spomini še vedno vzbudijo tisti čudno neprijeten občutek v želodcu, a je občutno več tistih, zaradi katerih se z veseljem vračam v gimnazijska leta.

Zakaj ravno Škofjiška? Odločitev ni bila težka. Biti na šoli, kjer te vsakdo pokliče po imenu, kjer te je vsakdo vesel, in veš, da mu ni vseeno zate. Odkrivati svet latinščine, ki me je neznansko mikal. Biti del šole, kjer ocene v redovalnici niso edino merilo, s katerim se presoja vrednost posameznika. To in še kaj drugega me je pripeljalo na to gimnazijo. Pa čeprav nas je, bodoče šgvjevce, ravnateljica osnovne šole na vsak način hotela prepričati, da se z vpisom na vipavsko gimnazijo postavljamo v položaj, ko se ne bomo mogli vpisati na celo vrsto fakultet in bodo naše poklice možnosti nadvse omejene. Nismo se ji pustili pregovoriti, njeni strahovi pa so se izkazali za neutemeljene.

Ni si težko predstavljati, da je življenje na šoli, kjer se vsi dijaki na ekskurzijo odpravijo z dvema avtobusoma, precej

drugačno od vrveža treh stotnih mladostnikov, ki danes sedajo v šolske klopi. Naš razred je v prvem letniku predstavljal skoraj polovico vseh dijakov na šoli, torej je bilo samo po sebi umevno, da smo prijateljske odnose gradili tako znotraj naše razredne skupnosti kot tudi z dijaki višjih letnikov. Do fantov iz tretjega in četrtega letnika smo čutili še posebno spoštovanje, saj so bili to semeniščniki, bodoči duhovniki, ki pa so nas hitro vzeli za svoje.

Pouk je seveda tudi tedaj potekal po ustaljenem principu: prizadevni profesorji se trudijo dijakom približati svoje strokovno področje, dijaki pa ... Ne, ni šlo vedno vse gladko, nismo vsega kar znali, ni se nam vedno ljubilo. A to je najbrž nekaj, kar je skupno tako dijakom kot profesorjem tega sveta. Nenapovedano spraševanje je poskrbelo za že prej omenjene želodčne težave, ki smo jih blažili z intenzivno medsebojno pomočjo in računajoč na dejstvo, da profesorji razumejo naš položaj. Pri pisnih nalogah se je bilo treba opreti na lastne moči, saj ni bilo paralelke, ki bi nam prišepnila vsebino nalog pri testu, da ne omenjam dejstva, da bi se dandanašnji marsikdo pošteno začudil nad visokimi kriteriji, ki so veljali pri določenih predmetih. S stališča današnjega dijaka nam je bilo pri vsem

tem najbrž težje – če povzamem besede kolega fizika, smo preživljali 'mračni srednji vek' Škofijske gimnazije Vipava. Ni bilo tako hudo; gotovo se je bilo treba za šolsko delo truditi, a to je nekaj, kar velja tudi danes. Tako kot je veljalo in velja tudi, da je na Škofijski dovolj možnosti in priložnosti za druženje, udejstvovanje pri

raznovrstnih dejavnostih, medsebojno povezovanje, duhovno rast, sproščen smeh in še marsikaj. Vse to je tista dodana vrednost, tisto nekaj, česar ne moreš natančno opisati, a se ravno zaradi tega z velikim veseljem oziraš na dijaška leta. Tako je bilo pred dvajsetimi leti, je danes, in bo, upam, še dolgo.

Prof. Andreja Peljhan (2000–2004)

IZ DIJAŠKIH KLOPI ZA KATEDER

Pisalo se je »davno« leto 2000, leto na prelomu tisočletja. Čeprav so napovedovali konec sveta, sesutje računalnikov, se nič od tega ni uresničilo in ni nam preostalo drugega, kot da se tudi

smo držali, ko nam je bilo lepo, pa tudi ko je kdo naredil kako neumnost ali ko je bilo potrebno prepisati domačo nalogo. Za »razrednega zmaja«, kot se je sama imenovala, nam je bila dodeljena ga. Irena Breščak. Za nas je skrbela vsa štiri leta. Mi smo bili še tista »stara generacija«, ko so bili šolski hodniki med odmori malo manj okupirani (v vsakem letniku sta bili namreč samo dve paralelki), za red na šoli je skrbel še g. Vinko Lapanje, na ekskurzijo smo šli tudi v Grčijo, duhovni vikendi pa so bili res vikendi (petek, sobota, nedelja) in v krajih, kjer si resnično spočil telo in dušo – Lig, Stržišče, Dole ... Slednje so bile v našem razredu najbolj priljubljene, tako da smo se vedno radi vračali tja, tudi po končani srednji šoli. Proforski zbor pa je bil dokaj podoben današnjemu.

mi, kot vsi pred nami in za nami, odločimo za eno izmed srednjih šol in si še naprej širimo obzorja. Odločila sem se za Škofijsko gimnazijo, ker je bila blizu mojega doma, pa tudi zato, ker sem slišala, da so tam zelo dobri, korektni odnosi, tako med dijaki kot tudi med dijaki in profesorji. Govorice so se izkazale za pravilne, tako da svoje odločitve nisem nikoli obžalovala. Bili smo super razred, od prvega dne oz. od prvega spoznavnega vikenda (ja, mi smo imeli še spoznavne vikende na Ligu) povezani med sabo, spletli smo mnogo prijateljskih vezi, od katerih številne še vedno trajajo. Skupaj

Ko sem se po štirih letih šolanja poslavljala od sošolcev, profesorjev, šole, si niti v sanjah nisem predstavljala, da se bom še kdaj vrnila v to okolje. Pa sem se ... ☺ Tokrat v drugi vlogi – v vlogi profesorice. Prve dni sem se počutila, kot da sem še vedno dijakinja, samo vsi sošolci so manjkali. Tak občutek so imeli tudi profesorji, ki so me pred leti poučevali. ☺ Bila sem dijakinja, ki vdira v zbornico, se obotavlja in se ne preobleče v športno opremo, jih zasleduje, ko gremo na

ekskurzijo ... Vendar smo se vsi kar hitro privadili na mojo novo vlogo in zdaj se v njej počutim ravno tako domače, kot sem se v vlogi dijakinje. Ampak moram priznati, da je občutek popolnoma drugačen. Včasih si bil ti tisti, ki so te morali profesorji miriti, ti si jih ocenjeval in kritiziral, zdaj pa so vloge zamenjane in

vidim, da ni vse tako enostavno, kot je izgledalo, ko smo bili dijaki in da profesorji največkrat upravičeno »težijo«, čeprav se dijakom zdi, da to ne drži. Kako hitro človek spremeni mišljenje ...

Skratka, če zaključim – na Škofjiski gimnaziji je lepo, tako v vlogi dijaka kot v vlogi profesorja. ☺

Marko Rijavec (1997–2001)

VSI SKUPAJ

»Ti si dobil tri, tvoji ostali trije sošolci pa tudi. Ampak vsi skupaj.«

Slavni stavek iz mojih šolskih dni na ŠGV. Šlo je za ocene pri matematiki. Iz tragike se je rodil smeh. Spontano, iz dna duše. Ker je bilo kljub vsemu lepo. Ker smo bili v vsem, tudi v tem, »vsi skupaj«. Vsi skupaj, ko smo šli igrat nogomet na »Koševo«, kot smo poimenovali prašni makadam z dvema goloma za šolo (današnjim dijaškim domom). Vsi skupaj, ko smo stopili v bran sošolcu, ki je storil mladostniško neumnost. Vsi skupaj, ko smo se upirali vodstvu. Vsi skupaj, ko smo pokopavali sošolca, ki se je ponesrečil v hribih.

Vsi skupaj. Menda je to rodilo tisto toplino, ki je šolo naredila za resnično drugi dom. Prostor, v katerem smo se počutili sproščeno in domače, prostor, v katerem smo bili, kar smo bili, ker smo to smeli biti. Prostor, kjer smo drug ob drugem rasli, kajpak ob preizkušanju mej

profesorjev, ob simpatijah in poskusih drznosti, ob učenju na avtobusu in ob neuspešnem iskanju latinskih besed. Da, ŠGV me vedno spomni na toplino. Toplino, ki je ni moglo ovirati to, da so bile naše telovadnice Plaz in Zemono in klet pod šolo. Ker je bilo tako samoumevno in lepo priti med sošolce in preprosto živeti svojo mladost: za vsako ceno priti prvi na malico, se na duhovnem vikendu pogovarjati do štirih jutraj, se potiti pri kontrolkah, brati Ekipo med psihologijo, prihraniti kakšen meter pri sekanju kroga na stadionu, kopirati Davidove zapiske, sanjati o Karadžordževićih, najti povezavo med schweppessom in matematiko, ob zvonjenju angelovega češčenja ugotavljati komu zvoni, prvič v življenju basirati, opaziti Deset do poldne, uživati sonce in burjo na poroznem marmorju, predvsem pa se smejeti, veliko smejeti ob Tončki s Krasa, Kofi Selinović, Čolničju in drugih junakih s hodnikov ŠGV. In začeti pisati pesmi. Najti sebe in svoje srce.

Nič zato, če ne razumete ničesar. Hotel sem samo povedati, da sem bil tu doma. Da sem pravzaprav še vedno. In da me je tu vzgojila, me izklesala ljubezen. Morda ne ljubezen, kakršno smo pričakovali in si jo predstavljali, gotovo pa ljubezen, ki smo jo potrebovali.

LJUBEZEN IZ ŠOLSКИH KLOPI

Škofijska gimnazija Vipava. Tri besede, ki obujajo toliko spominov, sklepajo številna prijateljstva in pa tudi združujejo marsikatero ljubezensko zvezo. Gimnazijo sva obiskovala v letih 2000–2004 in – čeprav je tega zdaj že kar nekaj let – naju nanjo še vedno veže veliko živih in lepih spominov.

Najlepši spomini se seveda navezujejo na športne izlete in ekskurzije v tujino, ko smo imeli priložnost spoznati ne le kraje in njihove zgodovine, temveč tudi utrjevati prijateljstva s svojimi sošolci in profesorji. Dunaj, Grčija, Rim in Pariz so bile takratne destinacije ob zaključku letnikov. Smešne prigode, izvrstna družba, dobra hrana in strokovno vodstvo so že tako lepa mesta le še dodatno obogatili.

Gimnazija pa ne skrbi le za kvalitetno izobrazbo svojih učencev, temveč se obenem trudi svoje dijake vzgojiti v dobre in poštene ljudi. To dosega tako skozi vsakdanja predavanja na šoli kot tudi s številnimi duhovnimi vajami. V njih vidiva posebno prednost ne le zaradi druženja s sošolci, temveč tudi zaradi možnosti zazreti se vase, slišati od strokovnjakov kak dober nasvet in s tem lažje načrtovati svojo prihodnost.

Gimnazija je v obeh vzbudila strast do kulture, saj sva začela gledališke predstave prvič obiskovati prav kot dijaka. Odtlej pa ne mine leto, ko ne bi imela gledališkega

abonmaja v vsaj enem od slovenskih gledališč.

Čeprav je spomin na šolske prostore in učilnice že nekoliko zbledel, pa nama bodo za vedno ostali dobri prijatelji, ki sva si jih v dijaških letih pridobila na gimnaziji. Poleg njih nama bodo v lepem spominu ostali tudi takratni profesorji, ki so poleg znanja dostikrat poskrbeli tudi za dobro vzdušje v razredu: tako smo v krogu plesali ob pesmi »Come te non c'e nessuno« pri profesorici Černigoj; profesorica Breščak nam je pri vsaki uri postregla s številnimi vici; profesor Trošt pa nas je vedno zelo zabavno umiril z gromkim glasom: »Tristo medvedov na pokošeni travi!«

Gimnazija je pomembno zaznamovala najino pot tudi drugače – nenazadnje sva se prav na njej spoznala, pred kratkim pa naju je eden od bivših profesorjev tudi poročil.

Dobro se spomniva takratnih sanj in močne želje, ki smo si jo vsi delili – da bi čim prej odrasli ter postali samostojni in uspešni. Ko pa se ti želja uresniči, si nenadoma želiš vrniti se nazaj v dijaška in brezskrbna leta. Zato vsem dijakom svetujemo, da na gimnaziji skušate izkoristiti čim več ponujenega znanja, vzgojnih napotkov tako od profesorjev kot od staršev – hkrati pa preprosto uživajte mladost!

NA MLADIH SVET STOJI ... ALI PADA?

Ob samem vabilu na predavanje sem se počutil počaščenega, pa tudi nevrednega, saj se mi zdi, da sem v življenju vedno delal stvari, ki so me zanimale, a niso bile izjemne ...

Prepričan pa sem, da lahko drug drugega bogatimo in da se z iskrenostjo in dialogom lahko učimo živeti bolj polno in pristno, zato sem z veseljem prišel nazaj na svojo srednjo šolo. Vedno ko prestopim prag ŠGV, me pozdravijo zanimivi, osebni, veseli, skrivnostni, "odpičeni" in optimistični spomini. Res se rad vračam. :)

Govoriti o svojem poslanstvu, pogledu in iskanju smisla življenja zame ni najlažja naloga. Sploh če sedijo pred menoj osebe, ki so mi dale ogromno znanja, vedenja in usmeritev v letih največjega iskanja in ki so mi še danes velik zgled. Po drugi strani pa mi to predstavlja izziv in uresničevanje Jezusovega naročila, ki mi pravi, naj bom vselej pripravljen vsakomur pojasniti, kaj mi predstavlja

razlog upanja.

Med ljudmi, ki jih spoštujem in jih imam rad, sem se počutil prijetno domače in poln optimizma. Ni mi bilo težko govoriti o spreminjanju sveta na bolje, ker so mi prav osebe "v občinstvu" s svojimi življenji dokazale, da je to mogoče in da lahko skupaj res soustvarjamo lepši svet.

Želim si, da bi Škofijsko še naprej vodil in jo vedno bolj napolnjeval Sveti Duh. Poleg tega upam, da bo ostala vedno odprta tudi za grešnike, divjake in ostale iskalce, kot sem bil sam ter da bodo mladi lahko tu iskali in našli svoj smisel življenja in Nekoga, ki jih bo ljubil.

SO GA ODKRIVALI IN GA ODKRIVAMO – NAŠ SVET V MALEM

MALO TU, MALO TAM

Kot po navadi se mi je tudi tisto jutro mudilo. Že od nekdaj mi je bil zanimiv kontrast občutkov, tistega hitrega vrveža doma, ko v potovalko mečeš nogavice, spodnjice, hišne copate in vesel, da ni prepozno, ugotoviš, da bi skoraj pozabil ščetko, milo prosiš starše, naj ti za popotnico dajo kakšno paro in iščeš žrtev, ki bi ti bila pripravljena priskrbeti hrano za na pot ..., in tistega občutka, ko se odpraviš, največkrat najprej usedeš v avto, in začneš svoje potovanje, z nasmehom na obrazu in malce hitrejšim bitjem srca, saj si radoveden, kako se bo tokrat razpletlo nevsakdanje poglavje v tvoji knjigi življenja. Ko za par dni prekineš z ustaljenimi navadami in se razvajaš ob spoznavanju nepoznanih stvari in uživanju tistih, ki ti prijajo.

Mirno in radovedno sem se tistega 22. oktobra, z malce zamude seveda, pridružila dvema prijateljema, Saši in Gregorju in dvema profesorjema, ge. Martini Podbersič Smrdel in g. Alojzu Grahorju. Nihče ni prav vedel, kaj naj pričakuje. Vedeli smo, da smo del Comenius projekta, projekta, ki povezuje matematiko, znanost in svet, v katerega je tokrat vključenih sedem držav: Velika Britanija, Francija, Grčija, Italija, Poljska, Slovenija in Španija. Naš projekt, katerega skupni cilj je dolgoročno učenje za življenje, sestavlja sedem srečanj, vsako srečanje poteka v eni državi, prvo je bilo v Italiji. Tema dvoletnega projekta je simetrija, ki je bila z nami povsod tisti teden, včasih smo jo zaznali prav vsakdanjih stvareh, kot so keramične ploščice ali idrijska čipka, na koncu pa smo jo videli že na nebu, v sledi reaktivnega letala.

Prva matematična naloga je do nas, popolnoma naključno, prišla že tisto jutro,

in bilo je nujno, da jo čimhitreje uspešno rešimo. Problem, kako spraviti obilo kovčkov in vrečk in potovalk in ostale krame v mali prtlačnik profesorjevega avta je bil rešen, predvidevam, da zaradi profesorjeve rane mladosti, ko je najbrž veliko preigral vsem dobro znano igro tetris. :) Skupaj smo se odpravili v neznano. Pot ni bila tako dolga, sploh ker smo jo v večini polovico prespali. Proti koncu, ko smo vozili po regionalci, se nam je v avtu pridružil še gospodič Bonifacij. No, ne prav po človeško, ampak le virtualno. Z nami je bil je njegov odločen glas, ki nas je med drugim usmerjal, v katerem izvozu moramo zapustiti krožišče, kar pa se je dogajalo pogosto, glede na to, da so tam krožišča postavljena kar na gosto. Malce smo se izgubljali med iskanjem šole – dano navodilo, kako jo najdemo, se je namreč glasilo, da jo bomo našli brez problema, saj je to edina velika stavba tam okoli. Na koncu smo se pripeljali do neke dolge razpotegnjene stavbe, obkrožene z rdečo ograjo, a smo soglasno odločili, da to pač ni šola. In šli naprej. Globlje v mesto, bolj smo se zgubljali in kmalu smo bili izgubljeni. Ne vem točno kako, a po hitrem premisleku smo sklenili, da se vrnemo in smo se uspešno vrnili do tiste edine velike stavbe, ki sploh ni bila edina velika stavba, se ustavili ter šli vseeno pogledat, ali bi lahko to bilo to, kar iščemo. In smo našli. Italijansko srednjo šolo Istituto di Istruzione Superiore "Edith Stein" v kraju Gavarate. Gavarate je majhno mesto, ki se nahaja blizu jezera "Varese", sklepamo lahko torej, da tudi poleg kraja Varese, ki leži z avtom približno eno uro stran od Milana. Za primerjavo, Gavarate ima okoli 9000 prebivalcev, kar je šestkrat več kot Vipava. Tudi šola, ki nas je gostila, je večja,

veliko večja od naše, obiskuje jo več kot tisoč dijakov. Se pa lahko pohvalimo, da imamo mnogo večjo jedilnico – njihova ni niti pol tako velika kot naša mala – in boljše malice: oni imajo v mali jedilnici majhen bar, v katerem nudijo tople sendviče in podobno hrano. Skoraj vsak dan smo to izkusili tudi na lastni koži oziroma bolje rečeno lastnem želodcu, vajenem toplega obroka, ki je takrat, ubogi, vsak dan jedel sendvič in velikokrat na stoječih, namesto sedečih nogah. Prvi dan tega niti slutili nismo.

Pozno popoldne tistega prvega dne smo se ločili. Vsak je bil nadvse vljudno sprejet v svojo gostiteljsko družino. Kot pravi Saša in najbrž misli vsak dijak, ki je bil na izmenjavi, je imela srečo, da jo je v soboto na gimnaziji v Gavirateju čakala zelo prijazna družina. "Ves čas so skrbeli, ali imam vse in kar ni se jim dalo dopovedati, da ja, četudi sem vedno znova ponavljala moj slaven stavek: "It' s OK!" Kadar res ni več šlo drugače, sem začela z "Va bene!" Tako smo bili hitro, z malce nelagodja, a prijetnimi pričakovanji, sprejeti. Gregorja je sprejel Luca, Sašo Elizabetta, mene pa Francesca. Seveda poleg njih tudi njihove družine; vsi so imeli vsaj mamo in očeta.

Trije slovenski dijaki. Trije različni avti (no, morda so bili vsi fiati), trije italijanski dijaki, tri italijanske družine in trije podobni spoznavni pogovori. Trije različni kraji, a en je bil čas.

Kdo sem jaz, kdo je ona, trije bratje, brat in sestra ter babica Bruna, hrček in čipmunk, ona želvo in psa, ki ne hodi, ker ima živec uklešččen v hrbtnično vretence ... Človek se zmeni vse, pa naj bo življenjsko pomembno ali blazno nepomembno in totalno nenormalno.

Pripeljali smo se do hiše in osupla sem nad velikostjo, čistostjo, domačnostjo. Bilo je, kot da bi mi bilo znano, morda le malce preveliko. Nisem vajena, da so stopnice, po katerih se vzpnem, da pridem do doma,

samo moje, ampak jih po navadi delim s sosedi istega vhoda v bloku. Tako razkošje je bilo zame nekaj novega. A sem se kmalu privadila. Najbolj me je privlačila dnevna soba z jedilnico. Na eni strani so bila namesto stene sama okna. Pogled skozi je ti je odvedel misli daleč stran v spraševanje, kako veliko je to Veliko jezero ("Lago Maggiore") in kam vse sega. Nekaj čudovito modrega. A še čudovitejše je bilo zadnji dan, ko nam je bilo podarjeno še sonce, ki je vsaki barvi dodalo pridih topline. Toplino v dnevni sobi pa nam je drugi dan pričaral v kaminu prasketajoči ogenj. Sumim svoje gostitelje, da so to naredili le zaradi moje navdušenosti nad kaminom, saj sem ga dejansko prvič videla v živo, takega, dnevnosobnega. Za to gesto, kot za mnoge druge, sem jim res hvaležna.

Kljub neustavljivim, malce razburljivim, malce sramežljivim spoznavnim pogovorom, ki so segali dolgo v noč, je bilo treba zjutraj zgodaj vstati, če nismo hoteli zamuditi ekskurzije.

V ponedeljek smo se povečini začeli zares zbuhati šele na avtobusu. Vožnja ni bila dolga in kmalu smo se izkrkali nekeje v

Milanu. Milan, Milan. Prva misel: pač neko mesto, o katerem nimam pojma in mi ime ne pove dosti, praktično nič. A ko sem se, pred mogočno, tja nekam daleč v nebo štrlečo katedralo Il Duomo, poglobila v pogovor s Sašo in začela razmišljati, sem samo sebe presenetila nad nekaterimi stvarmi, ki jih po zaslugi učenja lanske snovi o italijanskih prestolnicah, o tem mestu vem. Da je glavno italijansko finančno mesto, z mnogimi bankami in sedeži podjetij, da je mesto, v katerega radi zahajajo ljubitelji umetnosti. Skoraj pozabila sem na zelo znano opero "Teatro alla Scala", ki sem jo tam videla. Potem sem ob pogledu na ponaredek Da Vincijeve Zadnje večerje ("Cenacolo" ali "l'Ultima Cena") in prebiranju opisa poleg nje obudila še znanje, da nekje v okolici pariških kilometrov v majhni cerkvi "S. Maria delle Grazie" visi tudi original te znane slike. V Muzeju znanosti in tehnologije smo našli marsikaj zanimivega za nas. S Sašo naju je zelo navdušila ena izmed Hipokratovih slik, na kateri so bile narisane mnoge njegove lunice. Kar poglobili sva se tja daleč leto ali dve nazaj in skušali obnoviti postopek računanja ploščine teh njegovih prisrčnih malih likov. A na koncu se nisva zedinili niti pri tem, katero njegovo lunico smo pri pouku sploh obravnavali. (:

Kmalu je prišel čas za kosilo, lahko smo se razpustili vsak po svoje, iskat nekaj, da utiša kruljenje naših lačnih želodčkov. Pojedli smo sendviče in se znašli pred čokoladnico. Drago smo plačali tisto čokolado, a se je splačalo. S kozarčki, iz katerih se je toplo, dišeče kadilo, smo se sprehajali po ogromnih galerijah, ki so bile ustvarjene zgolj in samo za trgovinice. Smejali smo se, med ugotavljanjem, da bi za kosilo zadostovala le čokolada. Bila je tako polna, tako močna, koncentrirana, okusna, kot nikoli. Italijani se znajo razvajati.

Ups, skoraj bi pozabila. Da je Milan tudi mesto mode, vsaj nekateri Italijani pa ljudje trgovin, pomerjanja in izbiranja oblačil. To nam je kasneje, med našim mirnim sprehajanjem po ulici dokazala obnorela punca, ena izmed Italijank, gostiteljic, ki nas je priganjala, naj hodimo hitreje, kot da hitimo k nečemu blazno zanimivemu. In smo do tega, za njo blazno zanimivega, meni pa nepotrebne takega navdušenja in hitenja, tudi prišli. Glede na to, kar sem videla zunaj, smo se ustavili pred drago, priznano in uglajeno trgovino Abercrombie & Fitch (zaradi njenega navdušenja in mojega presenečenja mi je celo del imena ostal v spominu in sem ga na internetu za lahkoto izbrskala ...) Kaj sem pa videla zunaj, da sem tako sklepala? Vrsto neučakanih ljudi, vseh starosti in oblik, ki so čakali, da jih varnostnik spusti skozi vrata. Odpravili smo se naprej.

Naslednji dan smo bili postavljeni pred veliko skušnjava. Težko si se uprl ob pogledu na mize, kljub temu, da se niso šibile od obilice hrane, ki so jo nosile, ker so bile pač dovolj masivne. Vsaka država je poleg besedne predstavitve, ki jo je večina sprejela bolj pasivno, prinesla tudi del, da smo ga aktivno poizkusili. Še vedno vidim tiste grške oreščke roza barve, škatlico Milka čokolade s Poljske, vonjam presladke tablice s semeni oblite z medom, prav tako iz Grčije, spomnim se ugriza v žele bombon, prosim, spomin, ne varaj me, če rečem iz Francije, z zanimivim, a ne preveč okusnim okusom vrtnice. Dokončno nasitile pa so nas italijanske pice in njihovi slavni pannini, ki smo jih vsi vneto poplakovali s Fructalovimi sokovi in jim, vsaj nekateri, dodali priokus našega slavnega Nanoškega sira.

V prihodnjih dneh smo se zabavali in učili. Vsaka šola je pripravila matematično predavanje, nekatere celo delavnice, ogledali smo si astronomsko razstavo o Saturnu in njegovih obročih, skozi katero

nas je vodil znan človek, ki dela pri Nasi, v četrtek smo imeli debato, o vlogi ženske v znanosti, med katero smo ugotovili, da ženska ni le za v kuhinjo, ampak da ima poleg idej in spretnosti pri zavijanju plenice na dojenčkovo ritko ali kuhanju treh vrst hrane hkrati, lahko kakšen inovativen, moder preblisk tudi na področju znanosti.

Nismo se učili le v šoli. Med obiskom četrtega največjega italijanskega mesta, od koder prihaja znan nogometni klub Juventus, in v katerem ima sedež avtomobilska znamka Fiat smo obiskali muzej razvoja filma in kinematografije. Ta muzej si lahko šteje v čast to, da je bil vseč celo Saši: "Od začetka, ko je bilo skupaj danih nekaj trakov, pa do današnje oblike, ko imamo v filmih glasbo in vse znanstveno-fantastične efekte. Bilo mi je zelo zanimivo, saj muzej ni bil običajen, kot kakšni umetnostni, ki mojega srca ne navdušijo ravno." Dolga je bila pot od Camere Obscure do velikega filmskega platna v kinu. V Torinu nas je osupnil tudi torinski prt. Kos blaga, dolg štiri, širok meter in pol, na katerem je jasno viden obris moškega telesa. Predvidevajo, da je bil v ta prt zavit sam Jezus Kristus, zagotovo pa tega ne more vedeti nihče, v take reči lahko le verjamemo.

Naše druženje smo kot celotna skupina nekako formalno zaključili že v četrtek zvečer, ko smo se vsi skupaj zbrali na večerji. Zavaljo države, v kateri smo bili,

nam je tisti večer nosove polnil omanen vonj po pici. Naša mala klapa, ki je obsegala tri Slovence in naše italijanske gostitelje, pa je svojo skupno pot tisti teden slovesno zaključila v petek zvečer, na bowlingu in s sobotnim dopoldnevom, ko so žalosti naši gostitelji žrtvovali še en dan manjkanja v šoli in se z nami podali na potep po Gavirateju. Končno nam je uspelo videti jezero, čeprav smo zaradi megle videli skorajda samo jato rac, ki je plavala na priobalnem pasu dveh metrov, na edinem delu jezera, ki je bil tisto jutro viden. A vsa ta megla in vlažnost v zraku je le še bolj poudarila magičnost našega slovesnega potepa.

Hitro, prehitro je bilo naše potovanje končano.

In... ja, strinjam se z Gregorjem, ki pravi: "Ko se zadnji dan pelješ domov, veš, da tega tedna ne boš tako lahko pozabil. Po glavi se ti podi tisoč stvari, ki so se zgodile v zadnjih nekaj dneh ...

Zdi se ti, da je minilo veliko več časa kot en teden in da ljudi, ki si jih srečal, poznaš že vsaj en mesec. Novi prijatelji, poznanstva, zabavne prigode, smeh, veselje ...

Predvsem pa zavest, da smo si udeleženci, kljub temu da prihajamo iz različnih držav in kljub številnim razlikam, precej podobni med sabo.

Vsekakor izkušnja, ki bi jo moral doživeti prav vsak.

Tako da, folk, izkoristite priložnost, ker se res spleča. Vse, kar rabiš, je odprtost in pripravljenost na nove izzive. Razumejo te itak vsi, pa tudi če je angleščina malo polomljena, ko ne gre, si pač pomagaš z rokami."

Težko je. Odit, ko veš, da si tam nekaj pustil. A z upanjem, da boš nekoč prišel pogledat svoj delček, se lažje odpraviš domov.

Zadnji pozdrav. Obrnila sem se proti mahajoči gruči ljudi in med njimi iskala meni najbolj znani obraz, njo, ki mi je bila ta teden najbolj blizu, novo pridobljeno

prijateljico, njo, ki sem jo tam spoznala in ki je z mano skupaj ustvarila novo poglavje. Bila je tam. Gledala je stran.

Nenadoma se je obrnila in mi je še zadnjič pomahala, njena lica pa so bila mokra in rdeča od solz.

Te solze in solze v mojih očeh me še danes vlečejo nazaj, v tiste kraje.

Pihalo je. Tudi burja je vedela, da smo pogrešali domačnost, in kej je burja nam domača, nas je prišla pozdravit ... Tako smo, ne le po znanih obrazih, ampak tudi po šepetu vetra v laseh, vedeli, da je obdajajoče nas ozračje ponovno naše vsakdanje.

Sergeja Valič

DELOVNI TABOR BANJA LUKA

Banja Luka, Jajce (BIH) – V začetku avgusta je pod okriljem Škofijske Karitas Koper in Škofijske gimnazije Vipava potekal že 11. delovni tabor v Bosni. Udeležilo se nas je 6 dijakov, ravnatelj ŠKK Matej Kobal, profesorja na ŠGV Bogdan Vidmar in Jernej Vidmar in ostali trije prostovoljci. Razdelili smo se v dve skupini, ena je ostala v Banja Luki, ostali smo šli v Jajce. Gradili in bivali smo malo izven mesta v zaselku Bračaj. V družini, ki smo ji pomagali je 12 otrok, 3 bratje so invalidi. Ko smo prišli je bila polovica hiše že zgrajena, hišo smo tako do konca tedna pripravili na postavitve strehe. Gradila sta tudi 2 zidarja z Banja Luke, pomagala sta še dva izmed bratov, ki sta zdrava in dekleta, domačinke s

katerimi smo se tudi spoprijateljili in navezali stike. Druga skupina, ki je ostala v

Banja Luki, je delala na dveh lokacijah, najprej so v hiši starejše ženske zamenjali lesen pod z betonskim tlakom, nato so neki drugi družini pomagali obnoviti streho. Pri obnovi strehe so potrebovali tudi našo pomoč, tako da se je naša skupina razdelila. Po uspešno končanem delu so nam domačini pripravili obilno gostijo. Drugi del tabora smo začeli z obiskom Sarajeva, nato Mostarja, Međugorja in si ogledali njihove znamenitosti. Sledil je še zadnji del, namenjen tridnevnem kopianju in ogledu Dubrovnika. Po pogovoru na predzadnji dan smo sklenili, da je bil ta tabor uspešen in organizatorji to pričakujejo še za naslednja leta.

Rok Žorž

OBISK NA POLJSKEM

Se še spominjate lanskega septembra, ko smo dijaki Škofijske gimnazije Vipava gostili dijake s Poljske? Razkazali smo jim Vipavo, se podali malce dlje in spoznavali lepote Slovenije. Spoznavali smo različnost, ki nas je povezala in sklenili nova prijateljstva, ki so nas obogatila.

Zato smo se letos isti dijaki (nekateri so sedaj že bivši) z vzgojiteljem na čelu odpravili na Poljsko. Želeli smo srečati stare obraze in videti, kaj nam lepega ponuja Poljska.

Na pot smo se odpravili v ponedeljek, 19. septembra. S seboj smo seveda poleg najnujnejših stvari vzeli še obilo smeha in dobre volje, ki sta nam krajšala celodnevno popotovanje.

Naši poljski prijatelji so nas že nestrpno pričakovali in nas sprejeli polnih in odprtih rok. Za nas so pripravili pester in zanimiv program, ki je prenesel marsikaj lepega, hkrati pa nam je odkril tudi grozote, ki so se tam dogajale.

Takoj naslednji dan smo se odpravili v bližnji Krakov, natančneje v judovski del, kjer smo si ogledali tamkajšnjo sinagogo.

Obiskali smo tudi etnični muzej in Schindlerjevo tovarno ter tako spoznavali poljsko kulturo in del zgodovine. Drugi dan je bil bolj svobodno naravnan. Veliko smo imeli časa za prost ogled mesta in nakup spominkov. Kljub temu pa smo obiskali grad Wawel in si nekaj časa vzeli tudi za podzemni muzej, kjer smo se natančneje spoznali z zgodovino Krakova. Zadnje skupno dopoldne je bilo posvečeno spoznavanju Piekarya, mesta, v katerem smo prebivali. Razkazali so nam tudi šolo in dijaški dom. Popoldne pa smo odšli v Auschwitz in Birkenau in tako obiskali kraja, kjer je med vojno v mukah ugasnilo mnogo življenj.

V petek je prišel čas, da spet odidemo v svoj domači kraj.

Hvaležni smo Poljakom za njihovo odprtost in gostoljubnost ter za ves trud in čas, ki so ga vložili, da nam bo ta obisk ostal v prijetnem spominu.

Manca Trošt

KICK OFF MEETING V SARAJEVU

Verjetno se ob tem naslovu vsi sprašujete, kaj naj bi pomenil. Sama fraza »kick off meeting« izvirja iz športnega področja; pri igri baseball-a se namreč prvemu udarcu, s katerim se igra začne, reče »kick off«. Iz tega lahko sklepate, da »kick off meeting« pomeni nekakšno začetno srečanje, katerega sva se udeležili tudi midve s profesorico Martino Podbersič Smrdel, in sicer od 25. do 29. septembra.

V Sarajevu se je zbralo 105 evropskih šol, od tega tudi 6 slovenskih. Vsako šolo je zastopal po en predstavnik dijakov in en predstavnik profesorjev.

Če malo pomnožite te številke, lahko kmalu ugotovite, da se je zbrala ker precej veliko število med seboj nepoznanih ljudi 😊. Iz tega razloga smo skoraj vse delavnice in srečanja začeli s spoznavnimi dinamikami

Cilj srečanja pa ni bil spoznati vseh teh ljudi (ta namreč tudi realno ne bi bil uresničljiv), ampak ugotoviti, kako se lahko v vsakdanjem življenju udejstvujemo kot prostovoljci.

Vsaka šola si je namreč izbrala enega oz. dva partnerja, s katerima bo izpeljala izmenjavo prostovoljcev (mi sodelujemo z bolgarsko in madžarsko šolo). Skozi to izmenjavo naj bi si šole iz različnih držav izmenjale izkušnje o tem, kako njihovi dijaki delujejo kot prostovoljci. Poleg tega pa bi seveda tudi druga drugi predstavile glavne značilnosti države.

Namen tega je, da se prostovoljstvo čim bolj razširi, ker po mnenju organizatorjev drži naslednja trditev: »The volunteering is the best hope for the future«.

Da se bomo bolje spoznali z dijaki iz drugih dveh šol že pred samo izmenjavo, bomo uporabili kar višek sodobne tehnologije –

Facebook 😊. Vsaka šola bo namreč najprej oblikovala svojo skupino prostovoljcev, nato pa bomo vse te skupine povezali – tako da ste vsi prostovoljci lepo povabljeni, da se skupini ŠGV-prostovoljcev čim prej pridružite.

Če ima kdo kakšne pomisleke o tem, ali je naše udejstvovanje v prostovoljstvu dovolj kvalitetno, da bi ga predstavili ostalim šolam, naj mu povem, da si vsi prostovoljci ŠGV zaslužimo več kot veliko pohvalo: kar precej drugih šol namreč komaj začenja s prostovoljstvom in to ne s takim prostovoljnim delom, kot ga poznamo mi, ampak bodo npr. (malce ironično) očistili okolico šole!

Naslednja pohvala pa gre vsem dijakom ŠGV; če ste namreč še vedno v skrbeh, da je vaše znanje angleščine preveč slabo, da bi se z njim podali po svetu, naj vas potolažim in hkrati pohvalim, da mi, v primerjavi z nekaterimi drugimi državami, govorimo izredno dobro angleščino. Tudi jaz sem namreč odšla na to srečanje z velikim dvomom, da se bom s svojo angleščino lahko dobro znašla.

A ta svoj dvom sem hitro ovrgla, nasprotno, na trenutke sem se počutila kot prava Angležinja. Zgodilo se mi je

namreč, da sem nekoga vprašala: »Are you here, in Sarajevo, for the first time?«, a sem v odgovor dobila le »Sorry«, iz mimike pa sem razbrala, da ne razume vprašanja. Tako da lahko sedaj iz svojih misli takoj izbrišete vse dvome in vprašanja, ki se vam porajajo v zvezi z vašim znanjem

angleščine in se raje posvetite prostovoljstvu, da bomo naš duh prostovoljstva ohranjali še naprej in skupaj prispevali nekaj k boljši prihodnosti ☺.

Nina Milavec

MARIE CURIE, TEKOČI DUŠIK IN SLADOLED

Ker se zdi naša šola nekoliko bolj družboslovno obarvana, je naša profesorica kemije poskrbela, da se naravoslovci ne čutimo zapostavljene: v četrtek, 6. oktobra, smo se maturantje kemije in navdušeni naravoslovci iz nižjih letnikov udeležili festivala znanosti v Cankarjevem domu v Ljubljani.

Slovenski festival znanosti je letos potekal že sedemnajstič, in sicer pod geslom »Planetarni izzivi za danes in jutri«. Glavne teme, o katerih je tekla beseda, so bile kemija, biologija, energija, breztežnost, vezi med kulturami, svoje so o znanosti povedali tudi umetniki; v Cankarjevem domu so bile namreč razstavljene tudi likovne stvaritve letošnjega mednarodnega leta gozdov.

Festival je namenjen zlasti spodbujanju mladih, da se vključijo v znanost, ter v njenem okviru začno poklicno pot. Tako smo imeli vsi udeleženci v dneh festivala priložnost, da si pridobimo praktične izkušnje v komuniciranju z raziskovalci in znanstveniki. Veliko mladih lahko prav na tem festivalu prvič javno predstavi svoje

raziskovalne projekte. Naša skupina si je najprej ogledala stojnice naravoslovnih šol in fakultet. Ustavili smo se predvsem pri študentih kemije in biologije, kjer smo lahko sami izvedli nekaj eksperimentov, še bolj pa smo bili veseli osebnega stika z njimi, saj smo jih lahko povprašali o njihovi izkušnji študija. Pomemben del festivala so bile obletnice rojstva kemika Maksa Samca, zdravnika in fiziologa Santorija, vsem dekletom najljubša pa 100. obletnica podelitve prve Nobelove nagrade za kemijo prvi ženski poljsko-francoski znanstvenici Marii Curie. O njenem življenju in delu smo poslušali kratko predavanje, hitro ponovili snov ob merjenju prostornin, zatem pa je sledil najbolj zanimiv del festivalnega dneva – ogled eksperimentov s tekočim dušikom. Ker smo se festivala udeležili zadnji dan, smo imeli tu prednost; zanimivo je bilo čutiti hlad tekočega dušika pod nogami, ki so ga mladi kemiki polivali po stopnicah – napol praznih jeklenk res ni imelo smisla vračati na pravilno mesto.

K skupnemu dobremu vzdušju pa je še dodatno pripomogel sladoled, s katerim nas je presenetila profesorica. Tako je bil namen organizatorjev festivala izpolnjen; velika večina nas je odšla domov še bolj navdušena nad znanostjo, prepričana, da se v prihodnosti poda na naravoslovno pot.

Rebeka Škrlij

BE THE CHANGE! MAKE YOUR DAY!

Kakšni so ljudje? Kako nas bodo sprejeli? Kakšno hrano pripravljajo? Pri kakšnih družinah bomo sploh spali? Vse to so bila pogosta vprašanja, ki smo si jih zastavljale dekleta preden smo se v ponedeljek zjutraj odpeljali proti Bolgariji.

Projekt 'Bet ge change! Make your day!' sofinancira fundacija ACES (Academy of Central European Schools). Gre za podporo dijakom, ki se v prostem času posvečajo prostovoljstvu. Tako se nas je na izmenjavo podalo 13 deklet iz 3. in 4. letnika, ki delček svojega časa posvečamo otrokom iz CIRIUS-a in starejšim iz PRISTAN-a. Z nami pa so bili tudi prostovoljci madžarske šole iz Budimpešte. Učenci gimnazije iz Chelopecha so nam priredili pristrčno dobrodošlico. Vsak je držal list papirja in skupaj so sestavili napis Welcome Bulgarian friends. Potem smo se razkropili in odšli vsak k svoji 'novi družini'. V torek smo se zjutraj zbrali v šoli in si izmenjali prve izkušnje prejšnjega večera. Ugotovili smo, da so vsem pripravili obilno večerjo, ki je ob desetih zvečer ni bilo moč jesti v celoti. Potem smo se odpravili v rezidenco, kjer smo se najprej predstavili. Tu smo predstavili tudi naše šole in naše delo. Slovenska ekipa je bila pri tem najboljša, saj je res predstavila vse: šolo, prostovoljno delo in Slovenijo. Po kosilu smo izdelovali božične voščilnice, pri čemer smo morali imeti veliko mero potrpežljivosti in ustvarjanja. Vsaka šola se je morala odločiti, kako bo te voščilnice uporabila za dobrodne namene. Naslednji dan smo se odpeljali v Chelopech Mining. To je rudnik zlata, v katerem je zaposlenih 1 000 ljudi in vsako leto predelajo 2 000 000 ton rude.

Popoldne smo si ogledali glavno mesto Sofijo. Ogled je bil drugačen, kot smo ga mi vajeni, saj smo si vse znamenitosti ogledali v le dobri uri. V četrtek smo se že zjutraj odpeljali v drugo največje mesto, v Plovdiv. Mesto je izjemno lepo in na lep način starodavno. Navdušeni smo bili nad načinom gradnje. Popoldne so nam dali čas, da smo si mesto ogledali še sami, v novem delu mesta pa smo imeli priložnost za nakup spominkov. Zvečer smo imeli poslovilno zabavo, saj je bil to naš zadnji večer v Bolgariji.

Ja, tudi čas slovesa je prišel. Izmenjali smo si darila, mi smo njim podarili nekaj tradicionalnega slovenskega oni pa nam nekaj kar je značilno za Bolgarijo. V petek zjutraj smo se zopet zbrali tam, kjer smo se v ponedeljek dobili. Poslovlili smo se z

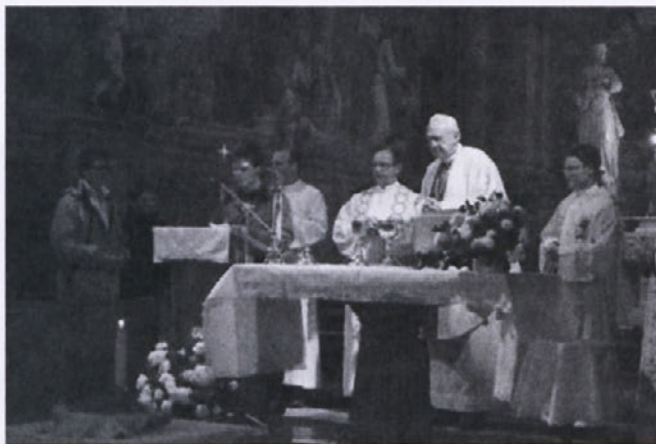

dobrimi občutki in tudi s kakšno solzo v očeh.

Bolgarijo si bom zapomnila po izjemni gostoljubnosti ljudi, po veliki skrbi družin za to, da ne bomo lačni in po močno zadimljenih prostorih. Prevladalo bo pa le tisto prvo. Ostala bo misel na drugače preživet teden in kar je najpomembnejše, ostalo bo prijateljstvo.

Anita Trošt

DOMSKI PRAZNIK – Kristus Kralj

V nedeljo, 20. novembra, smo se domski dijaki, starši, vzgojitelji in nekateri profesorji, zbrali, da bi skupaj praznovali domski praznik. Najbrž si zamišljate, da je praznik Kristusa Kralja le uro in pol dolga sveta maša, ki jo vodi g. škof, vendar je domski praznik veliko več.

Priprava nanj se je začela že precej pred samim dogodkom, ko so se zbirali predlogi pesmi, predlogi za sodelovanje pri maši in še veliko drugih stvari. Bolj intenzivno pa smo se nanj pripravljali v tednu pred praznikom. Pripravljali smo se tako duhovno kot tudi »fizično« (imeli smo pevske vaje, vaje z bandom in po vzgojnih skupinah smo si razdelili zadolžitve). Za duhovno pripravo je poskrbel g. Marko (duhovni vodja), ki nam je večerne molitve obarval z razmišljanji o Kristusu Kralju. Končno je po vseh pripravah le prišel trenutek, ko smo se skupaj zbrali v župnijski cerkvi v Vipavi, kjer je škof, g. Jurij Bizjak, daroval sveto mašo.

Maša je bila zelo doživeta, tako glasbeno obarvana kot tudi simbolno. Vsaka vzgojna skupina je v zahvalo Bogu prinesla simbol, ki jo predstavlja. Tako smo Bogu podarili zapestnico, žogo, verigo, solnico, kocko in čebelico. Če povzamem razlago pomenov vseh simbolov, bi se ta glasila nekako tako: *Povezanost – v podobnosti, vendar tudi v različnosti.*

Seveda nismo poskrbeli le za duhovno hrano, zato smo v domu napolnili naše želodčke z dobrotami, ki so jih pripravile naše kuharice. (Svoje delo so odlično opravile :D)

Skoraj z gotovostjo lahko rečem, da je dogodek v vseh nas pustil velik pečat in še bolj utrdil našo skupnost.

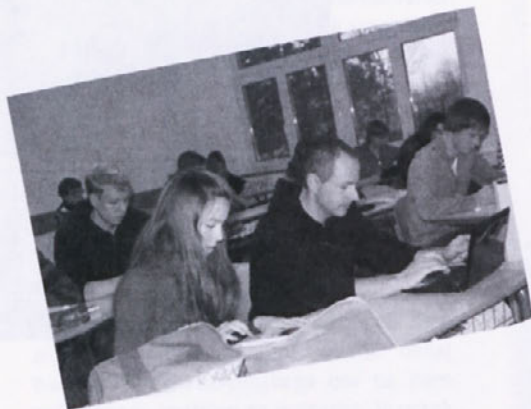
Veronika Primožič

PROJEKTI TEDEN

MEDPREDMETNO POVEZOVANJE

Ljudje stvarnost doživljamo kot celoto, zato je v sklop posodabljanja učnih načrtov vključeno tudi medpredmetno povezovanje, saj na tak način dijaki lažje povezujejo razdrobljeno znanje, ki ga pridobijo pri posameznih predmetih.

V šolskem razvojnem timu so tako prišli do ideje, da bi se v tednu, ko se pripravljamo na praznovanje, pouk odvijal malo drugače. Prof. Suzana Kugonič je prva sprejela ta izziv, da bi kot vodja Skupine za medpredmetne povezave spoznala, koliko truda je potrebnega, da profesor izpelje tako uro. Za svoj predmet je izbrala višjo obliko povezave in k sodelovanju povabila še kolege, ki poučujejo biologijo, fiziko in angleški jezik. Oblikovali so sklop štirih ur, med katerimi so dijaki spremljali, ugotovili in razumeli lastne fiziološke odzive na napor ter si določili sebi primerno stopnjo obremenitve. V povezavi z biologijo so se naučili precej za življenje uporabnih stvari, kot npr. kalorične vrednosti posameznih živil, kako se oblikuje zdrav jedilnik, kakšni so zdravi načini hujšanja, izračunali so si dnevno porabo kalorij ... Spoznali pa so tudi, kolikšen je bazalni metabolizem in naredili nekaj obremenilnih testov s področja teka, na sobnem kolesu, stepperju, tekalni stezi in eliptičnem trenerju ter spremljali svoj srčni utrip in ugotavljali, kako je ta povezan s športno vadbo. S pomočjo tabel so ugotavljali tudi stopnjo porabljenega kisika (VO₂ max).

Pri fiziki pa so računali še vloženo delo, risali grafe, preračunali mejo med aerobno in anaerobno obremenitvijo ... Prevedli so tudi angleške izraze, ki se nanašajo na uporabljene aparature in izdelali plakate s prevodi v slovenščino, ki bodo odslej viseli v fitnessu.

Prof. Kugonič pa je spodbujala tudi ostale profesorje, da bi izrazili svoje želje in tudi sami načrtovali kaj podobnega. Odziv je bil kar dober, tako da so imele pri oblikovanju urnika za projektni teden pri 1., 2. in 3. letnikih prednost medpredmetne povezave.

Erik Kranjc je z nekaterimi dijaki prvih treh letnikov napravil kratek intervju o tem ter zbral njihova mnenja, občutke ...

1. letniki:

Imeli so povezavo kemije in likovne vzgoje, geografije in angleščine, vere in kulture ter zgodovine in slovenščine ter vere in kulture. Pri likovni vzgoji in kemiji so izdelovali molekule atomov, pri zgodovini in veri in kulturi pa so govorili o različnih verstvih skozi zgodovino, govorili so o obstoju Boga in na to temo pripravili tudi kratko poročilo. Povezave predmetov so se jim zdele bolj zanimive kot klasičen pouk, ta je bil bolj sproščen, prav tako pa tudi oni sami v odnosu do profesorjev.

2. letniki:

Imeli so medpredmetno povezavo zgodovine in slovenščine. Tu so se posvetili snovi, katere trenutno nimajo pri rednem pouku. Pri zgodovini so govorili o Karantaniji, preseljevanju Slovanov, širjenju katoliške vere in to snov povezali pri slovenščini s Krstom pri Savici. V knjigi so opisani namreč boji med pagani in kristjani. Zdelo se jim je v večini zanimivo in predvsem poučno. So mnenja, da bodo snov lažje povezovali, jo razumeli in uporabljali.

3. letniki:

Imeli so povezavo športne vzgoje, biologije, fizike in angleškega jezika. Učili so se o zdravi prehrani in nasploh o zdravem načinu življenja. Izračunali so nekaj stvari; svoj najvišji srčni utrip pri fizičnem naporu, dnevno porabo kalorij in količino zaužitih kalorij. Izračunali so tudi moč, ki jo porabimo pri določeni športni aktivnosti in koliko dela pri tem opravimo. Po prvih dveh urah so se dekleta odpravila v fitnes in fantje v telovadnico, kjer so opravljali teste fizične sposobnosti. Vadba je bila stopnjavana, tako so lahko opazovali, kako to vpliva na njih in kje je njihova najvišja točka zmogljivosti v anaerobnih razmerah. Naučili so se nekaj novega o načinu prehranjevanja ter spoznali svojo fizično sposobnost, ki jo bodo lahko nadgrajevali oziroma se bolj *prijeli v roke* tudi glede športne aktivnosti.

niso vajeni, da je v razredu hkrati več profesorjev, ki se dopolnjujejo, »si skačejo v besedo«. Glede na vprašalnike, ki so jih dijaki reševali, tak način pouka ocenjujejo kot bolj zanimiv, bolj pester kot klasični način. Večina jih je bila tudi bolj motivirana za delo kot običajno in bi tak način pouka še kdaj ponovila. Nekaterih pa tudi tak način dela ni pritegnil, niso naredili domačih nalog ...

To je bila tudi za profesorje zanimiva izkušnja, tako da bi bilo tudi v prihodnje smiselno to ponoviti in oblikovati tak način pouka, vendar to terja kar precej energije pa tudi časa.

Čeprav se je v preteklosti že odvijal tak način pouka, prof. Suzana Kugonič spoznava, da dijaki tega še niso večši, saj

Erik Kranjec & Nina Podboj

DELAVNICE

Poleg medpredmetnega povezovanja so profesorji naš projektni teden popestrili tudi z delavnicami, ki so bile v večini namenjene pripravi na slovesno akademijo. V njih smo dijaki urejali šolsko okolico, oblikovali spominske grafike, pekli pecivo, pripravljali razstavo in dvorano, naredili sceno ... Nekatera dekleta so se odločila, da bodo postale hostese, fantje pa redarji in celo 'čistilci'. Po besedah večine dijakov so se v novih vlogah počutili zelo prijetno. Njihova doživetja si preberite v naslednjih vrsticah.

IZDELAVA SONČNE URE ali Kako ujeti sonce v čas?

Sončna ura je ura, ki meri čas s pomočjo navidezne lege sonca na nebu oz. s pomočjo sončne svetlobe, prek sence. Za prvo sončno uro velja ura, ki so jo našli v grobnici na Irskem in je nastala že okoli leta 5000 pred Kristusom. Skupina naših dijakov (bili so samo fantje) si je zadala, da bo postavila sončno uro, ki bo kot njena 7000 let starejša prednica, merila čas. Delavnico sta vodila prof. Grahor in naš gostujoči profesor Türbün.

Namen delavnice Sončna ura je izdelati projekt, kje in kakšna sončna ura naj bi v bodoče krasila okolico naše šole. Zastavili smo si cilje: pregledati večje število obstoječih sončnih ur, spoznati problematiko merjenja časa, spoznati postopek postavitve sončne ure, spoznati probleme v zvezi s postavitvijo sončne ure, poiskati primerno lokacijo, izdelati načrt sončne ure, iz lepenke izdelati model sončne ure.

Projekta smo se lotili s počasnim ritmom. Najprej smo si na internetu ogledali precej slik sončnih ur, da smo jih v grobem

spoznali: stenskih, vrtnih, talnih, v raznih oblikah ... Seveda smo poskušali z iskanjem tudi v drugih jezikih, med drugim v turščini (pomagal nam je naš gostujoči asistent, prof. Türbün), kjer smo našli sončno uro, ki določa tudi mesece. Po uvodnem spoznavanju smo imeli nato na voljo 45 minut, da si ogledamo okolico šole in predlagamo čim boljšo lokacijo, kamor bi lahko postavili sončno uro. O predlogih smo se nato skupaj pogovorili. Povabljeni smo bili, naj podamo čim več različnih predlogov. Gotovo da delavnica prvi dan ni bila zahtevna, saj smo si le ogledovali slike. Do konca projektne tedna smo imeli enodnevno srečanje z g. Bojanom Frantarjem, prizanim slovenskim kiparjem in strokovnjakom za sončne ure. Predstavil nam je načine izdelovanja sončnih ur. Z njim smo se pogovorili tudi o naših predlogih. Želimo si, da bi v bližnji bodočnosti lahko občudovali sončno uro v neposredni okolici šole.

Gregor Kerševan

FOTOGRAFSKA DELAVNICA ali Kako ujeti marljive roke v objektiv?

Na naši šoli že leta deluje tudi fotografski krožek, pod vodstvom prof. Nadje Pregelj. Naši nadebudni fotografi so svoje talente razkrivali in odkrivali tudi v tem tednu. Obiskali so vsako izmed delavnic in v fotografski objektiv poskusili ujeti utrinke dela marljivih rok.

Glasba igra srcu, pa naj se sliši še tako preprosto. Podobe igrajo pod taktirko dirigenta – ustvarjalca vidnega, ki je lastna očem. Neslišno glasbo premišljeno vizualnih ritmov, zaporedij svetlob, senc, linij in barv. (Barbara Jakše Jeršič)

To delamo fotografi. Ujamemo trenutek. Pri naši delavnici so fotografi in filmarji. Vsi se trudimo predstaviti dogajanje na šoli v

projektnem tednu. Vsak vidi stvar drugače. Slika ali video, že v tem je razlika. Fotografi se trudimo ujeti trenutek, povedati zgodbo brez besed ali kot neslišno glasbo vizualnih ritmov.

Ampak nismo samo fotografirali. Pospravljali smo tudi plakate z ekskurzij, urejali arhive, pomagali filmarjem ... na splošno smo bili povsod. »Prevohljali« smo vsako delavnico posebej. V vsaki je bilo nekaj, kar je pritegnilo fotografovo oko, ali so bili to izrazi ljudi (prestrašene hostese =)) ali pa stvari, ki so jih uporabljali (čistila, steklenice, polne vode).

Trudili smo se, če smo že fotografski krožek, da smo naredili fotografijo čimbolj umetniško (zlati rez, makro ...) in jo seveda tudi povezali s posamezno delavnico.

Fotografija je jezik, ki ga na videz govorimo vsi, včasih se razumemo, včasih ne. (Jurij Popov).

Upam, da smo naredili dovolj jasne fotografije, da boste razumeli naš jezik in videli naše sporočilo.

Lara Štefančič

RAZSTAVA OB 20-LETNICI ali Postavimo zgodovino na platno

Ko sem vstopila v prostore šolske knjižnice, me je prevzelo delovno in sproščeno vzdušje ekipe. Pridno listanje po zbornikih naše šole, listanje po fotografskih albumih, skeniranje slik, tipkanje, smeh in radovednost ...

Medtem ko so nekateri listali po straneh, sta profesorja raziskovala, kdo so bili njuni predhodniki. Iz bivših dijakov so nekateri postali njuni sodelavci, med njimi so naslednji profesorji: Tjaša Arčon, Aleš Kete, Andreja Peljhan, Sonja Matelič, Kristina Prosen in drugi. Ker naj bi se širile govorice, da smo šola, na kateri se učimo za redovnice in duhovnike, naj povemo, da to nismo. To pa ne pomeni, da med bivšimi dijaki ni takih, ki se niso odločili za študij na Teološki fakulteti in za pot duhovništva. Med bivšimi dijaki (sedaj tudi zaposlenimi), ki so se odločili za to pot, je tudi duhovni vodja našega dijaškega doma, g. Marko Rijavec.

V tej delavnici so opravljali vsekakor nadvse zanimivo delo, od katerega si tudi novinarji obetamo kakšno korist. 😊

Udeležila sem se delavnice, v kateri smo pripravljali razstavo. Naša mentorja sta bila profesorja Matejka Fajdiga in Jernej Vidmar. Ukvarjali smo se z urejanjem slik razredov, generacij preteklih dvajsetih let. Slike smo poiskali v šolskih zbornikih, albumih, jih skenirali in natisnili. Nekatere slike pa smo poiskali v spletni galeriji. Zanimivo je bilo videti slike nekaterih profesorjev v vlogi dijakov. Razvrstili smo jih po kronološkem zaporedju. Nato smo postavili razstavo, ki si jo lahko ogledate ob učilnici pri kapeli.

Maja Podboj

»Minilo je že dolgih dvajset let. Čas nas uči, da je življenje kratko.«

PEKARSKA DELAVNICA ali S čim smo se sladkali?

Že na vhodnih vratih v dijaški dom nam je zadišalo po sladkih dobrotah, ki so jih pekli dijaki v delavnici. Vzdušje je bilo sproščeno in videti je bilo, da imajo izkušnje s peko peciva. Z zavihanimi rokami in opasanimi predpasniki so zavzeto gnetli testo. Na koncu so uporabili svojo domišljijo in iz zadnjih koščkov testa oblikovali razne motive. Dijakinja je izdelala pujska in podražila svojo prijateljico: »O, glej! Ta ti je pa prav podoben!« Smeha je bilo veliko, dijaki in dijakinja so resnično uživali! ☺

V pekarski delavnici je skupina spretnih in marljivih rok poskrbela, da je v dijaškem domu prav mamljivo dišalo po raznovrstnem pecivu.

Pod vodstvom profesorice Teje Pišot in Sonje Černigoj smo se med projektним tednom dijaki (18 deklet in 3 fantje) preizkusili tudi v vlogi pekov in slaščičarjev.

Delo nam je šlo dobro od rok. Prvi dan je bil bolj organizacijske narave, saj smo se odločili, katere vrste peciva bomo pekli, ter računali količino potrebnih sestavin za pripravo sladkih dobrot. V naslednjih dneh smo z obilo dobre volje in smeha nadaljevali z delom.

Pri pripravi piškotov, kokosovih kroglic, rogljičkov ... se je vsak izmed nas nekaj novega naučil. Zagotovo pa smo se krepili tudi v prilagajanju in pomoči drug drugemu.

Nastja Rijavec

NADGRAJEVANJE SPLETNE STRANI ali Lepo moramo izgledati tudi na spletu!

Gotovo vsaj nekajkrat obiščete našo stran, zato so v računalniški učilnici imeli delavnico, kjer so na novo preuredili spletno stran ŠGV. Dijaki radi uporabljamo računalnike, a tokrat smo se odločili za koristno stvar: vsem čim bolj približati dejavnosti na naši šoli.

Naša skupina je imela v projektnem tednu cilj prenoviti spletno stran ŠGV. Prejšnja stran je bila že malo zastarela v vizualnem pogledu in zaostajala je v preglednosti. Projekt je bil obsežen, saj za izdelavo dobre spletne strani potrebuješ veliko

časa in ljudi, ki so večji tega dela. Nam je primanjkovalo tako časa kot tudi dijakov, saj smo bili poleg našega mentorja samo trije. Dela smo se lotili vestno, čeprav smo že na začetku naleteli na veliko tehničnih problemov, ki so še dodatno otežili delo. Kmalu smo ugotovili, da je ponovna gradnja spletne strani preobsežen podvig in smo se osredotočili le na boljšo preglednost in »lepotne popravke«. Delo

je bilo zanimivo, saj se ob pomoči dobrega mentorja naučiš veliko koristnih stvari. Poleg tega pa je tudi koristno obnoviti svoje znanje in ga nadgraditi pri delu z novimi programi. Tako smo v delavnem duhu lepo preživeli čas, ki je bil namenjen temu projektu.

Benjamin Smrdelj in Jan Kosmač

UREJANJE OKOLICE ali Hišniki za en teden

Grabljenje listja okrog gimnazije?! Kaj smo na kmetiji?

Nekateri dijaki so se odločili, da bodo zavihali rokave in malo uredili našo okolico. Pri tej delavnici je bilo zanimivo videti prof. Mozetiča v modri delavski obleki, saj ga takega nismo vajeni. Dijaki so pridno grabili listje, manjkalo pa ni niti smeha in dobre volje.

Takoj po malici se je naša skupina za urejanje okolice sestala v razredu 3. a, kjer nam je naš mentor, prof. Sebastjan Mozetič, razdelil naloge. Razdelili smo se v tri skupine. Prva skupina je odšla urejat okolico dijaškega doma, druga skupina je grabila listje okrog gimnazije, tretja skupina pa je bila zadolžena za barvanje drogov, ki so namenjeni postavitvi zastav. Kaj kmalu smo spoznali, da naša naloga ne bo tako lahka, kot se nam je na začetku zdelo ter da mogoče ne bomo le postopali in uživali v soncu in naravi. Treba je bilo poprijeti za delo, ki smo se ga sicer kmalu naveličali, in opraviti vse, kot nam je bilo naročeno. Naša skupina, ki je skrbela za grabljenje listja na kup, se je poleg tega, da je obupovala nad grabljenjem, pritoževala tudi nad premajhnim številom gabelj. Vendar pa smo s pritoževanjem postopoma prenehali, saj smo videli, da nas to ne bo nikamor pripeljalo. Raje smo opravili svoje, pojedli jabolka in se veselili

konca (ter ne kaj preveč veselega naslednjega dne, ko bi bilo treba nadaljevati). Imeli smo se super (kolikor se pač pri grabljenju lahko imaš), delali kot še nikoli, za povrh pa še uživali v toplih jesenskih žarkih. 😊

Kaja Marinšek

DELAVNICA ZA PREDSTAVITEV ŠOLE ali Zakaj na ŠGV?

Mraz je že stopil med nas in čas odločitev je pred nami. Če smo maturantje v skrbeh, kaj bomo marca napisali na prijavnice za fakultete, se lahko potolažimo. Nismo sami. Tudi naše mlajše naslednike čaka spomladi pomembna odločitev. Kam naprej? Gimnazija, poklicna šola? Mi smo za prvo!

Kako mladim povedati, da nismo šola, iz katere vsi sestopajo kot 'župniki in nune'? Kako zahtevnim najstnikom pokazati, da smo dobra šola, kjer se vedno kaj dogaja? Vsa ta vprašanja je v preteklem tednu skušala zlit v eno delavnico za predstavitev šole.

1 rektor, 1 ravnatelj, 2 vhoda, 3 četrti letniki, 5 vrst ocen, 8 točk na maturi, 13 predmetov v prvem letniku ...

Se ti že kaj »svita« o čem govorim? Da. Predstavitev ŠGV-ja mlajšim generacijam, ki se v letošnjem letu odločajo o svoji prihodnosti. V projektnem tednu smo dijaki stopili skupaj, zbirali ideje in na koncu s pomočjo dveh profesorric pripravili *ppt-predstavitev* z obilico slik ter sestavili

video posnetek, ki prikazuje vzdušje na naši šoli (miklavževanje, pevski zbori ...). Prav to se mi zdi najpomembnejše – odnos, ki je med nami dijaki in profesorji. Mislim, da je to tisto, kar moramo mladini pokazati, da se opogumi, pride na ŠGV in vztraja ter se v 4. letniku tudi sama spopade med drugim tudi s Fibonacijevim zaporedjem in ga vključi v kak članek ;)

Saša Žgavec

POMOČ ČISTILKAM ali Kje naj se lotimo čiščenja?

Pri tej delavnici je bilo veliko fantov zato, da so dekletom pokazali, da tudi oni znajo poprijeti za krpo in se lotiti vsakodnevnih opravil, ki jih ponavadi opravljajo ženske. Bili so zelo pridni in so okna spremenili v blesteča se stekla.

Najprej naj povem, da smo se tega tedna vsi zelo razveselili, saj nam je ponudil manjši počitek od pouka in vsakdanjega 7-urnega sedenja v klopi. S sošolci smo se odločili, da se pridružimo čistilkam in pomagamo očistiti šolo. Po 4 urah pouka smo že vsi nestrpno čakali, da se odpravimo na delo. Vsi smo se zbrali v učilnici 4. a in se dogovorili, kdo bo kaj delal, tudi smeha in sproščenega vzdušja ni manjkalo. Profesorica Sever nam je

omenila, da bomo v petek prej zaključili z delom, če se te 4 dni bolj potrudimo, zato smo bili še toliko bolj motivirani. Najprej smo se odpravili v jedilnico, kjer so nam čistilke pripravile vse potrebne pripomočke za čiščenje. Na začetku smo bili vsi še zmedeni, vendar smo se hitro ujeli in delo je potekalo s polno paro. Ta dan je bila naša naloga čiščenje oken. Med čiščenjem nas je profesorica ves čas opozarjala, kaj in kako moramo očistiti, mi pa smo si pri sebi mislili: »Pa saj znamo očistiti eno okno«. Iz pritličja smo se preselili v prvo nadstropje in ves postopek ponovili. Delo ni bilo naporno, zato je bilo

dovolj časa za šale in pogovore, ki jih med poukom ne bi bilo, vsaj glasnih ne. Za konec smo počistili še okna in ostale steklene površine v učilnici pri kapeli, profesorica je sicer videla še nekaj madežev, ki pa smo jih hitro očistili, da bi lahko čim prej končali. Na koncu smo bili vsi zadovoljni saj so bile okna bleščeče čista, pa tudi končali smo prej. Mislim, da bi prav vsi radi videli, da bi se ta teden podaljšal kar v mesec.

Luka Škrj

PRIPRAVA DVORANE ali Od telovadnice do gala dvorane

Priprave na tako velik dogodek zahtevajo veliko časa in pridnih rok. Tako se je nekaj fantov odločilo, da bodo žrtvovali svojo soboto in se posvetili pripravi dvorane za našo prireditev in še prej za koncert Borisa Kopitarja. Kaj so počeli, si preberite v naslednjih vrsticah.

V projektnem tednu na ŠGV so mene in še nekaj dijakov določili oz. smo se javili za pripravlanje telovadnice za proslavo. Za razliko od drugih skupin smo z delom pričeli že v soboto ob 8.00 zjutraj, ker smo telovadnico morali pripraviti za koncert Borisa Kopitarja, potem pa še za našo prireditev. Vsi veseli in spočiti smo se zbrali že zgodaj zjutraj in pričeli s postavljanjem oz. čiščenjem. Telovadnico smo najprej temeljito pometli in takoj zatem začeli s postavljanjem tribun, ki so bile na naše veliko veselje zelo »čiste« in jih sploh ni bilo potrebno posesati ter temeljito pobrisati praha z njih. Ko je bila telovadnica vsaj približno čista, smo začeli s polaganjem podloge. Preden smo ugotovili, katera je najdaljša, smo jih razvili vsaj pet in jih vsaj petkrat premaknili gor

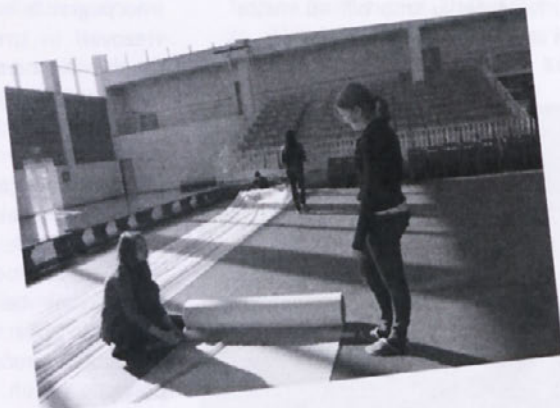
in dol. Po polaganju podlog se je začelo sestavljanje odra ter postavljanje stolov in ker geometrija ni naš najljubši predmet, smo oder prestavili trikrat, preden smo dobili ustrezen prostor. Ko smo opravili tudi z odrom, smo poskrbeli še za zadnje podrobnosti in se že veselili odhoda domov in upali, da bomo lahko do večera samo počivali. Na žalost so naši upi propadli, saj smo kmalu izvedeli, da se bomo morali na šoli spet prikazati ob šestih zvečer in vzpostaviti redarsko službo. Po treh urah dela smo odšli domov in se pripravili na zelo pomembno funkcijo, ki jo bomo imeli zvečer.

Ko smo uro pred koncertom, ob šestih, prišli na šolo pripravljene, da bomo vzpostavili red, smo dobili vsak svoje zadolžitve in se kar odpravili na svoje

položaje. Ljudje so začeli prihajati že uro pred koncertom in tako smo hitro začeli z delom. Gostom smo pokazali pot do tribun oz. stolov, nastopajoče pa smo pospremili do garderob. Do sedmih so bili že vsi stoli in tribune polni, koncert se je lahko pričel. Mi smo imeli to čast, da smo si ga lahko kar brez vstopnic ogledali. Po skoraj dveh urah in pol, ko se je koncert končal, smo že poskrbeli, da pri izhodu ni bil nihče poteptan in da so vsi srečno odšli domov, upam, da zadovoljni z izgledom telovadnice.

Domov smo odšli po deveti uri zvečer, sicer zelo utrujeni ampak veseli, vedoč da bomo lahko med tednom odšli prej domov. V ponedeljek in torek smo izvedli še zadnje popravke za veliko proslavo, nekaj dela pa smo pustili še za četrtek in petek.

Jakob Božič

LIKOVNA DELAVNICA ali Kako v najkrajšem času narediti 1200 kazalk za knjige?

Z gotovostjo lahko trdim, da imajo naši dijaki ogromno talentov. Eden izmed njih je tudi talent za likovno ustvarjanje, ki ga nekateri razvijajo v likovnem krožku, v četrtek po pouku. Za take je bilo poskrbljeno tudi v projektnem tednu z likovno delavnico, kjer so ustvarjali spominske grafike in broške.

Ko sem se v ponedeljek odpravljala v šolo, sem imela prav poseben občutek – bila sem popolnoma brez skrbi. Pred mano je bil projektni teden, ki ga je naša gimnazija prvič organizirala. Vsi smo bili malce

radovedni, saj nismo točno vedeli, kaj vse nas v tem tednu čaka. Izbrati smo si morali delavnico, v kateri bomo sodelovali ter pomagali pri pripravah na veliki dogodek – 20 let Škofijske gimnazije Vipava.

Izbrala sem si likovno delavnico, saj rada ustvarjam, a velikokrat ne najdem časa, da bi se temu posvetila. Veselila sem se sprostivte, ki jo človek doživlja, ko počne nekaj, kar mu je všeč. Ko je napočil čas za delavnice, sva se skupaj s sošolko Jano odpravili do mansarde, kjer bo naša

skupina razvijala nove ideje in kasneje tudi ustvarjala. Na začetku smo bili vsi malce sramežljivi in tihi, a ko smo si skupaj

ogledali "prizorišče zločina" – telovadnico, so iz naših ust počasi začele prihajati prve ideje, kako čim bolj izvirno okrasiti oder ter prostor okoli njega. Strinjali smo se, da mora biti okrasitev, naj bo še tako nenavadna, še vedno v nekem kontekstu z glavnim sporočilom proslave – Srce na burji. Seveda nismo bili prepuščeni sami sebi. Mentor naše delavnice David Ličen je bil prav tako kot mi in profesorji, ki so se pridružili naši delavnici, poln idej. Čakali so nas trije izzivi: izdelovanje scene v telovadnici, izdelovanje kazalk za knjige, ki jih bodo kot darilo prejeli vsi, ki bodo prišli na proslavo, ter broške, ki jih bodo na proslavi nosili zdajšnji profesorji ŠGV ter vsi nastopajoči. Odločila sem se za

izdelovanje kazalk in takoj poprijela za delo, natančnejše za svinčnik. Čas je bil za skice. Pravzaprav čas za velikiiko skic, saj nobena ni bila tista "prava". Ko sem na papir ščečkala že skoraj vse ideje in me je začel preganjati čas, sem eno izbrala. In potem se je začelo ... delali smo sto na uro. Ena skupina broške v obliki srčkov iz das mase, druga skupina je odhitela v telovadnico pripravljat sceno, punce v tretji skupini, v kateri sem bila tudi jaz, pa smo pograbile nožke za linorez ter začele vrezovati in izrezovati našo matrico za tiskanje. Ko nam je to uspelo, je napočil čas za zadnje, ključno dejanje našega dela – tiskanje kazalk! Ko smo že mislile, da bo šlo vse kot po maslu, se je zalomilo – preša, ki naj bi jo uporabljali za tiskanje, je potlačila mehak linolej pod seboj in namesto grafike se je na kazalki razkrila le velika rdeče-modra packa. Spoznale smo, da tako ne bo šlo. Stroji vsake toliko zatajijo in takrat se moramo - hočeš nočeš - spoprijeti z ročnim delom, tako kot je to potekalo včasih. In tako se je mansarda spremenila v pravo proizvodnjo kazalk za knjige. Jana je z oljno barvo mazala matrice, Mia in jaz sva ročno tiskali, Ana pa je končane kazalke skrbno zlagala na mize ob oknih, de se bi kar najhitreje posušile. Štiri različne grafike na kazalkah, ena lepša od druge, vsaka izpod rok švoje umetnice.

Na koncu našega drugega dne v "tovarni kazalk" nam je s skupnimi močmi uspelo pridelati okoli 40 kazalk. Tudi broške so bile čudovite, da o sceni ne govorimo. V zadnjih dveh dneh smo morale napeti vse moči in pokazati predvsem natančnost ter spretnost hitrih rok, saj je bil naš končni cilj 1200 kazalk. Ja, uspelo nam je. Začetek je bil dober, še boljši pa je bil konec.

Manca Bolčina

NOVINARSKA RADIJSKA DELAVNICA ali Novo na radiu ŠGV!

Poslušate kaj radio? Če še ne veste, imamo tudi na šoli radijski krožek. Tokrat se je ta preimenoval v radijsko delavnico. Med projektnim tednom so bili naši radijci še posebej aktivni, skrbeli so, da ne bi nič o dogajanju na šoli šlo mimo nas.

Med projektnim tednom smo novinarji šolskega radia še posebej aktivni, saj skrbimo za informiranje ljudi o aktualnem dogajanju na šoli.

Delo se najprej začne z uvodnim sestankom, na katerem se dogovorimo o zadolžitvah, nato pa pričnemo z uresničevanjem prej dogovorjenih nalog (intervjuji, pobiranje izjav dijakov in profesorjev, poročanje o dogajanju, snemanje prispevkov ...). Sreda je bila vrhunec našega dela, saj smo skupaj z radiem Ognjišče sooblikovali dijaško oddajo, katere tema je bila 20-letnica ŠGV in projektni teden.

Radijska delavnica je izredno zanimiva, dobro pripravljena in vodena s strani prof. Tatjane Božič in prof. Tjaše Arčon.

Za zaključek lahko le napišem: KO BI LE BILI VSI ŠOLSKI TEDNI TAKŠNI, KOT JE TA PROJEKTI TEDEN!

Miha Saksida

REDARSKA DELAVNICA ali Kam naj 'spravimo' vse avte?

Projektni teden je tudi teden priprav na praznovanje 20-letnice ŠGV-ja. Na prireditve bo prišlo veliko ljudi, zato so se naši fantje odločili, da bodo rektorju olajšali delo z najemanjem redarjev in bodo kar sami opravljali to delo. S pripravo na organiziranje prometa in urejanje parkirnih mest so začeli že v ponedeljek navsezgodaj zjutraj.

Petnajst fantov se nas je odločilo za redarsko delavnico, pri kateri bomo primarno skrbeli za parkiranje vozil na prireditvi. Skrbeli bomo tudi za red in disciplino na prireditvi. Vodi nas Robert Rolih, duhovno pa nas podpira profesor Bogdan Vidmar. Z delavnico smo začeli že v ponedeljek, saj je bilo potrebno postoriti

veliko ter organizirati kar precej stvari. Potrebno je bilo poiskati zadostno število parkirnih mest, se organizirati glede protokola na sami prireditvi. Ko smo poiskali vse potrebne parkirne prostore, smo se razdelili na prej določena mesta, kjer smo v nedeljo usmerjali promet. Delo redarja je velika odgovornost, saj

prispevamo velik delež k dobro pripravljeni in izvedeni proslavi. Ne glede na vse to pa nam je delo všeč, saj skrbimo za varnost ljudi, kajti to je zelo pomembna naloga.

Upanje, da bomo v nedeljo skupaj srečno in varno doživeli ta veliki praznik – 20-

letnico naše gimnazije – je bilo izpolnjeno. Še naprej vam želimo srečno vožnjo in dobro parkiranje.

Vaši najljubši redarji

Matija B., Blaž L. in Matija K.

PRITRKOVALSKA DELAVNICA ali Komu zvoniti?

Pritrkovanje ima v Vipavski dolini bogato tradicijo, ki pa z leti vse bolj izumira. V projektnem tednu so se trije dijaki odločili obuditi to tradicijo in so si izbrali pritrkovalsko delavnico. Udeležence smo lahko videli v učilnici s profesorjem Vovkom, ko so vadili igranje melodij na steklenice, nato pa so se odpeljali v Budanje na župnijski zvonik, kjer so naučene melodije uglasbili s pomočjo zvonov.

V šoli smo se morali odločiti, v kateri izmed delavnic bi radi sodelovali med projektnim tednom. Najbolj zanimiva se mi je zdela pritrkovalska. Povedano po pravici, sem pokušala priti prav v tisto, za katero bi porabila najmanj časa in napora. Na dan začetka delavnic sem ugotovila, da smo se za to delavnico odločili samo trije dijaki. Ta informacija pa mi ni bila všeč, saj sem se ustrašila, da nam bo dolgčas!

V delavnici je na svoje tri ovce budno pazil profesor Vovk. S seboj je prinesel pripomočke za pritrkovanje. To pa niso bili zvonci temveč steklenice, ki smo jih napolnili z vodo in po njih tolkli z kuhalicami. Zdi se mi, da smo vsak s svojo kuhalnico v roki in temnozeleno steklenico pred sabo delovali zelo smešno. To je potrdilo tudi nekaj dijakov, ki so nevede odprli učilnico in nas zagledali ...

S smehom na obrazih smo zbrano in potrpežljivo sledili napotkom izkušenega profesorja ter poskušali zaigrati par zapletenih taktov.

V slabi uri smo postali že »pravi pritrkovalski profesionalci«. Profesionalci pa spadajo na zvonik k zvonovom. Prav tja pa nas je odpeljal profesor, da si ogledamo zvonove in zaigramo nekaj naučenih

taktov. A ko smo z lesenimi kladivci tolkli po zvonovih v določenih zaporedjih, nismo več zveneli ravno profesionalno ...

Povedati moram, da mi ni žal, da sem se udeležila pritrkovanja, saj je bilo zelo zabavno in je zadostilo vsem mojim pričakovanjem.

Pritrkovalka

HOSTESE ali S čim vas lahko postrežemo?

Za pomoč pri sprejemanju gostov so seveda potrebne tudi hostese. V njihovi vlogi so se ob tej priložnosti preizkusila naša dekleta. Spoznavale so bonton in kako streči gostom, da jim bo čimbolj udobno.

Nekaj najtežjega je napisati članek za Iskre. Če vas kdo slučajno praša za to, dejte rečt ne! :D

No, hostese. V to skupino sem se pravzaprav vključila, ker sem rada v središču dogajanja. Naše delo je bilo vedeti za vse in s tem pomagati množici ljudi, ki ne ve kam in kako. Všeč so mi navdušeni izrazi na obrazih gostov, ko vznemirljivo pričakujejo začetek dogajanja, na koncu pa šepetanje, ki prihaja iz vseh kotov: "Oh, kako je bilo lepo, vsa čast tistemu, ki mu je uspelo pripraviti in organizirati tako veliko stvar," in navdušeno ploskanje. In takrat se zaveš, da si tudi ti nekaj prispeval k temu. V

projektne tednu se v naši skupini ni ravno veliko dogajalo, kar pa se je, je bilo zanimivo. Barvale smo si svilene rutke (ja, zato smo imele vse iste :D), se veliko dogovarjale, spoznavale protokol oblačenja na slavnostnih prireditvah, preučevale potek prireditve ter naše delo na njej. Moram reči, da je bil koncert boljši in ljudi je bilo več, kot sem pričakovala. Oblečene v krilca, bele srajce ter roza rutke smo usmerjale ljudi in jim pomagale. Dela ni bilo ravno veliko, a vendar sem uživala prav v vsakem trenutku.

Katja Vodopivec

DAN ODPRTIH VRAT ali Osnovnošolci prihajajo na obisk

Se spomnite mrzlega zimskega dneva, ko ste prvič prišli na obisk k nam? Jaz se. In tega dneva, se bodo prav gotovo spominjali, tudi vsi tisti, ki bodo šolski prag Škofijske gimnazije prestopili, ko bo decembra odprla vrata tudi za mlade obiskovalce in njihove starše. Dijaki, ki so se udeležili delavnice za pripravo tega dneva, so skupaj staknili glave in razmislili o tem, kako bi na čim bolj zanimiv način predstavili šolo. Obenem pa dosegli namen – prepričali čim več osnovnošolcev, da pride k nam tudi septembra. Mi verjamemo, da bo zagnani ekipi uspelo.

Skupina, ki je štela 14 deklet in enega fanta, pod vodstvom prof. Sonje Matelič in prof. Martine Podbersič Smrdel, naj bi poskrbela za čim bolj zanimiv in pester program na dnevu odprtih vrat, ki bo potekal 10. 12. 2011. In seveda na ta način poskusila prepričati čim več bodočih 'fazančkov' za vpis na našo šolo. Naloga nikakor ni bila lahka. Prva zadolžitev je bila namreč ta, da smo se morali postaviti za eno, dve ali tri leta nazaj in razmisliti, kaj nam je takrat, ko smo (nekateri) prvič vstopili na ŠGV, ugajalo, in kaj bi bilo potrebno takoj spremeniti. Sledil je protokol, kot sledi pri vsakem projektu, ki naj bi zatresel svet pod nogami drugih: predstavitev idej, delitev nalog po skupinah in njihovo poznejše uresničevanje. To se je za nekatere izkazalo za najzahtevnejše, iskati in izbirati je bilo treba namreč prave besede, kar pa vsi vemo, da ni lahko delo.

Te štiri dni smo pretakali solze, tekla je kri in znoja je bilo v potokih. Ampak z našim trudom in strokovnim nadzorom naših dveh mentoric lahko rečem, da nam je "misija nemogoče" uspela.

Če nam je res, pa bomo lahko videli tudi 3. septembra 2012, ko bo jasno, za koliko novih fazančkov je Škofijska postala novi "drugi dom". ;D

Hana Trošt

MIKLAVŽEVANJE 2011

Tudi letos bo na naši šoli potekalo Miklavževanje, in sicer 7. 12., priprave pa potekajo že več kot en mesec. Četrtri letniki smo najprej morali izbrati temo, na katero bi pripravili večer, poln smeha, zabave in sprostitve od napornih šolskih dni, a ta naj zaenkrat še ostane skrivnost. ☺

Pod vodstvom profesorice Irene Breščak smo se zbrali predstavniki posameznih oddelkov četrtega letnika, ki smo začeli pisati scenarij. Odsotnost od ur pouka, ki nam kvari šolski uspeh, ure posedanja, razmišljanja, pogovarjanja in smejanja na račun profesorjev, ki bodo tako kot vsako leto, tudi letos glavne zvezde večera, so se obrestovale in scenarij se je vztrajno oblikoval, dokler ni dobil dokončne oblike.

Ko je bil scenarij »cenzuriran«, smo začeli s snemanjem. Da bi bili posnetki čim boljši, smo za pomoč prosili ekipo 3. b, ki nam je z veseljem pomagala ujeti našo domišljijo v kader.

Tudi letos bodo Miklavževanje dopolnili prispevki posameznih razredov, ki so, vsaj upamo, že nastali?! ☺

Dan, ko se v telovadnici zberemo vsi dijaki in profesorji, se skupaj z mrazom hitro približuje, zato ne pozabite: Miklavž vas gleda!

Sanja Podgornik

Kovanec za srečo

Kakor vsako leto bo tudi tokrat misel na bližajoče se praznike ogrela marsikatero srce. To bodo srca, ki bodo prejela in srca, ki bodo – dajala.

Miklavž letos ne bo napolnil le nogavic in nam na šoli priredil že tradicionalnega Miklavževanja, temveč bo naredil veliko več. Na obraze bo risal nasmeha, v srcih

bo prižgal tisti občutek prešerne sreče ... In nekje v Bosni bo osrečil družino Poplašen. To je družina, pri kateri so se naši dijaki poleti udeleževali na delovnem taboru, in odločili smo se, da bomo letošnjo nabirko namenili prav njim. Družina šteje 12 članov – 7 sester in 5 bratov, ki živijo v majhnem stanovanju v bližini gradbišča, vendar slednje nikakor ni primerno zanje,

saj so trije bratje invalidni. Izmed vseh sta zaposlena le ena izmed sester in njen mož. Slednja sta pravzaprav edina, ki finančno podpirata družino, zato smo sklenili, da jima s svojimi prostovoljnimi prispevki priskočimo na pomoč in jim vsaj ob prazničnem času odvzamemo del bremena.

In ne glede na to, ali boš v škatlico vrgel dva centa ali pet evrov ... Vsak kovanec bo

članom te družine narisal nasmeh na obraz in življenje (vsaj za malo) obrnil na bolje. In njihovi nasmehi ne bodo greli le njih – njihovi nasmehi bodo greli tudi nas, četudi bomo predaleč, da bi jih objeli ali jim na uho zašepetali najlepše želje. Toda prav to je čar praznikov – zavest, da nekoga osrečiš, ne glede na to, kako daleč je v resnici ...

T. R.

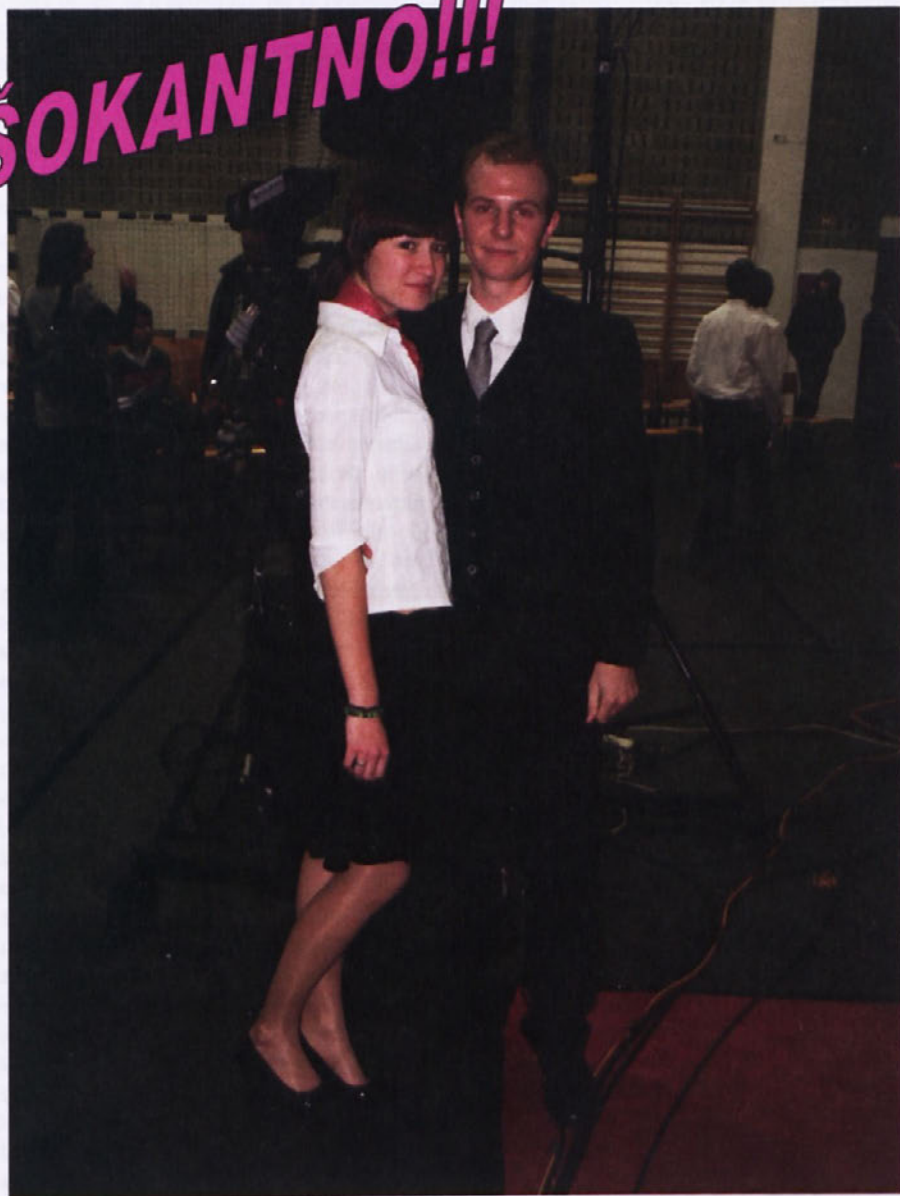

SLOVESNA AKADEMIJA

ŠOKANTNO!!!

MATEVŽ V KREMLJIH NEZNANE HOSTESE!

PREŽIHOV VORANC: SAMORASTNIKI (interpretativni esej)

Moč volje. Moč duha.

Oh, kako neizmerna je ta moč, ki ti poživlja telo, medtem ko tvoje srce ve – in čuti – da se ti godi krivica ...! Kako neizmerna je ta moč, ki omami tvoje čute kakor prvi vonj po pomladi, kakor vonj, ki se počasi in odločno širi skozi tvoje nosnice, kakor vonj, ki prepreda tvoje telo z neverjetnim občutkom – in z mislijo ... Z mislijo, da bo še vse v redu. Da se bodo stvari postavile tja, kamor bi se morale – in kamor spadajo. Da bo nekega dne vse drugače ... Da nekega dne naš duh ne bo več zatrt pod roko krivičnih, temveč se bo kakor češnjevo drevo razcvetel v vsej svoji lepoti ... Lepoti – in svobodi.

Moč volje. Moč duha.

Kdor ima v sebi tako moč ... Prepričana sem, da je ni stvari, ki bi zlomila tega človeka. Prepričana sem, da je ni krivice, ki je telo ne bi moglo prenesti, če je le duh močan ... Toda sedaj se sprašujem ...

Pred seboj imam odlomek Samorastnikov, odlomek, vzet iz samega začetka Vorančeve novele, v katerem glavna junakinja Meta neverjetno trpi, ker je s Karničnikovim sinom spočela otroka, »pankrta«. In oče Karničnik je to izvedel ...

Toda sedaj se sprašujem ... Je mar sploh mogoče, da je moč volje in duha tako zelo neizmerna in sili vztrajati z dvignjeno glavo, četudi tvoje telo prevzema nepredstavljiva bolečina, od katere bi se telo najraje skrčilo

v krč, pa se ne more. Kajti roke so pripete, izhoda ni ... In nad teboj se dviga neizprosni obraz tvojega mučitelja, besen je in rad bi te videl kloniti pred njegovim sovraštvom ... Telo počasi kloni ... Toda duh ... Duh z dvignjeno glavo in neprikritim prezirom strmi sovražniku naravnost v oči, kakor bi hotel na ves glas zakričati: »Stori, kar hočeš! Nikoli me ne boš uničil! Nikoli ne bom klonil pod tvojo voljo ...!«

Bolečina, ki jo je prestajala Meta, je bila peklerska. Toda komaj 17-letno dekle jo je prestalo – in ne le to. Ta bolečina ji je vlivala voljo in moč – in slednji je nista zapustili vse do trenutka, ko se je iz njenega starega telesa slišal še zadnji vzdih. Do konca. Do smrti.

Bolj ko razmišljam o tem, bolj imam pred očmi Metino podobo s tistimi žarečimi očmi. Podoba, ki jo je avtor neverjetno idealiziral. Dal ji je duševno in telesno moč, predvsem pa ji je dal voljo, da se je iz dneva v dan borila za svoje dostojanstvo, za dostojanstvo svojih devetih »pankrto«, katerih oče se jim je pravzaprav odrekel. Ožbej je bil namreč prešibak, da bi si drznil nasprotovati očetovi volji. Bil je slabič, ki sta mu bili hrana in streha nad glavo pomembnejši, kakor Meta ter njunih devet nezakonskih otrok.

V odlomku je jasno pokazano, s kakšno željo se je dekle obrnilo proti svojemu ljubemu, hotela je, da bi ji pomagal, da bi pokazal, da mu je mar zanjo ... Toda ko je zaslišal očetov glas, se je zgrudil na kolena in niti enkrat ni rekel, naj ne kaznujejo nje. Krivda je namreč ležala na obeh, toda zdi se mi, da je bil Ožbej tisti, ki je pravzaprav kriv za vso nesrečo, ki ju je (kasneje) doletela. Če bi si Ožbej drznil oporekati, če bi le enkrat dal jasno vedeti, da so mu Meta in otroci pomembnejši ... Prepričana sem, da bi bilo vse drugače. Toda Ožbej je bil slabič. – In Meta se je že zgodaj morala naučiti, da bo ona tista, ki bo vzgajala njune otroke in z vso materinsko ljubeznijo skrbela zanje ...

V odlomku nastopa tudi Metina mati Hudabivka. Več kot očitno je, da svojo hčer neizmerno ljubi, kot toda kljub vsemu je dopustila, da jo je Karničnik tako kruto mučil pred njenimi očmi.

Toda ne glede na bolečino – Meta vztraja ponosno in z dvignjeno glavo. Je junakinja, ki vse nas opominja, da se moramo zoperstaviti krivici, ki nas doleti ter v duhu vedno vztrajati, četudi telo počasi kloni ... Avtor jo je označil že skorajda nečloveško, kajti Meta nima pravzaprav nobene napake, je pridna in marljiva, ljudje jo imajo z leti vedno rajši, kajti svoje otroke vzgaja z neizmerno ljubeznijo, poštena je in za svoj kruh trdo gara.

Toda kljub njenim idealiziranim lastnostim, kljub njeni lepoti in neverjetnemu žaru, ki je sijal iz oči ... Meta ima napako. Eno samo – toda vendar jo ima. Dopustila je namreč, da se je Ožbej vračal k njej, kljub temu da je vedela, da se ne bo nič spremenilo, kljub temu da je vedela, da bodo pod njeno okrilje padla zgolj še ena lačna usta ... Meta ga je kljub vsemu sprejemala, ga negovala, ko se je pijan vrnil k njej in mu potem dopustila, da se je vrnil v očetovo hišo, kjer je imel vsega dovolj, medtem ko se je njegova družina komajda prebijala iz dneva v dan ... Ljubila ga je. Kajti le ljubezen dopusti, da ljudje delamo tako trapaste stvari in kljub vsemu slabemu verjamemo, da se bo jutri nekaj spremenilo. Da bo jutri nov dan – in nov začetek.

Zunaj brije veter in okna so polna dežnih kapljic, ki v majhnih potočkih počasi curljajo navzdol, medtem ko se moje oči znova in znova vračajo k popisanemu papirju na mizi.

Vreme v mojem resničnem življenju in vzdušje v danem odlomku se skoraj ne bi mogla bolj ujemati. Nebo je temno in le predstavljam si lahko, kako nam – nekje v daljavi – Meta s slabotnim in prestrašenim glasom kliče: » Ožbej, Ožbej ...«

Toda njen glas se porazgubi v divjem vetru. Ne doseže mojih ušes, toda doseže – moje srce.

Odlomek – in pa tudi celotna novela – sta polna tistih krikov, ki se kakor nož zarežejo globoko vate in nekje v notranjosti prebudijo neizmerno sočutje do (nedolžnega) dekleta in željo, da bi ji lahko pomagal, da bi lahko kaj spremenil.

Toda ne morem.

Meta mora trpeti, kajti to je edini način, da lahko avtor prenese svoje sporočilo na bralca: Nikdar ne kloni, vztrajaj!, naj bosta telo in duh močna ... Predvsem pa nikdar ne pozabi, za kaj se boriš – kajti boriš se zase, za svoje potomce – in za svoje dostojanstvo.

Odlomek je poln žalosti, bolečine, trpljenja, bolečnih klikov srca, zatrtih solz, Ožbejeve šibke volje ter Metine neizmerne moči. Poln je sovraštva, materinske ljubezni, ihtenja, bridkosti, sovraštva in zlobe ... Poln je misli, besed in dejanj, ki ustvarjajo moreče vzdušje, ki ti reže v srce, iz katerega želiš pobegniti, toda ne moreš. Ujet si na stolu, tvoje roke so prevezane in tvoje srce prestrašeno bije v tvojih prsih, medtem ko opazuješ mučitelja, ki počasi prižiga predivo, predivo, ki ti bo zažgalo dlani, roke, telo – in srce ...

*

Veter je za hip prenehal, sedaj pa se je zopet vrnil v vsej svoji moči. Dežne kapljice počasi drsijo po stekleni površini oken, moja roka hiti zapisovati še zadnje besede, tam pred menoj

se upogibljejo veje dreves ...
Nebo je temno, zebe me – drgetam! – in občutek imam, kakor da je še ura na steni za hip postala, kajti tam iz daljave ...
Nekje iz tistih daljnih dreves, ki se nemočno zvijajo v vetru, nekje iz tistih daljnih dreves, ki skušajo kljubovati peklenskemu vremenu ...
Nekje iz tistih daljnih dreves se je zaslišal glas, ki je močno, toda tako zelo prestrašen obenem!, zaklical: »Ožbej, Ožbej ...«

In bil je glas, ki se je zarezal naravnost – v srce.

T.R.

MOTIV LJUBEZNI V DELIH MATKOVA TINA IN SAMORASTNIKI

(razpravljalni esej)

V obeh novelah sta glavna lika ženski iz nižjega socialnega sloja. Obe sta si podobni v iskanju boljšega življenja za svoje otroke. Sami sta bili v življenju razočarani in jima je zato še toliko bolj pomembno, da bodo srečno živeli vsaj njuni potomci.

Tinina usoda je že na začetku pripovedi bolj zapečatenata. Gre po poti križevega pota. Silita jo neizmerno hrepenenje in vera, da bo otroku pomagala, če se bo lahko dotaknila glave njegovega očeta. Pri obeh novelah se namreč pokaže motiv simbolnega prenosa moči iz matere na otroka. Tina bi to rada uresničila s svojim romanjem, Meta pa je veliko bolj stvarna. Svoje otroke uči samospoštovanja. Za popotnico jim da trdne cokle, ki naj predstavljajo njihovo neuklonljivost, hkrati pa jih tudi prekriža in jih spomni, naj nikoli ne pozabijo svojega porekla. Otroci odnesejo popotnico v svet in se še leta kasneje radi vračajo k svoji materi, polni ponosa nanjo. Obe sta kot materi skrbni in otrok jima predstavlja najvišjo vrednoto.

Včasih se nam ob branju Tinine izpovedi zazdi, da bi bilo zanjo in za otroka bolje, da bi ostala doma. Presodimo, da ji ni mar za zdravje še nerojenega otroka, vendar je resnica popolnoma drugačna. Vedela je, da v življenju njen otrok ne bo srečen, saj bo že od rojstva stigmatiziran kot »pankr« in potomec puntarskega upornika, zato mu je že pred rojstvom hotela vlti moči. Obe sta tudi skrbni in požrtvovalni. Delata prek zmožnosti lastnega telesa. Tina je odločena prehoditi pot,

čeprav za ceno lastnega življenja. Meta pa za dobro svojih otrok gara dneve in noči ter jih pelje celo s seboj na polje.

Poleg neizmerne materinske ljubezni ju družita tudi mladost in s tem povezana naivnost. Neizkušenost v odnosih in slepo predajanje čustvom. Obe izgubita očeta svojih otrok, nobena po svoji krivdi. Gradnik resnično umre, ker je kaznovan kot vodja kmečkih uporov. Ožbej pa sprva umre le simbolično, ko se začne zapijati. Sčasoma zaradi tega tudi fizično propade in se na koncu pijan utopi v jezeru.

Meta je znala izgubo Ožbeja bolje prenašati. Ugotovila je, da se z Ožbejem ne bo mogla nikoli poročiti, zato si je postavila nov, jasen cilj. Poskrbeti za otroke in jih vzgojiti tako, da bodo živeli za prave vrednote. Spoštovali iskrenost, pomoč in ljubezen. Posledica njene pozitivne naravnosti in notranje čistosti pa je njena zunanja lepota, ki jo občudujejo celo njeni nasprotniki. Je zelo idealizirana, saj z garanjem in preizkušnjami le pridobiva na lepoti. Avtor vseskozi izraža simpatijo do tega lika in jo podpira.

Nasprotno od Mete pa je Tina smrt zaročenca pahnila v grozen obup, iz katerega ni več videla izhoda. Pritisk okolice nanjo je bil prehud. Življenju ni več znala poiskati svetle točke. Vedela je, da jo okolica obsoja sedaj in jo bo tudi kasneje. Morila jo je misel na to, da bo skupaj z njo trpel tudi otrok. Tina ne premore Metinega trdnega značaja in vzdržljivosti. Ne more najti moči za nova dejanja, ki bi ji omogočala boljšo prihodnost, saj je v sebi močno razklana. Zaveda se greha, ki ga je storila. Hudo ji je za Ožbeja in otroka. Prepusti se mračnemu razmišljanju, ki vedno bolj zamegljuje razum. Na koncu sploh ne išče več smisla,

ampak samo še tava v fizični in duševni nemoči. Konec so posmrtno blodnje, ki ji olajšajo pot na drugi svet. Otrok preživi. Prav po zaključku novele je mogoče sklepati, da avtor, ki sicer ne odobrava Tininega ravnanja, z njo sočustvuje. Na koncu ji da upanje. Čeprav je Tina prikazana kot manj stvarna in je njeno delovanje nepremišljeno, je njen trud na koncu nekako poplačan. Otrok bo pri nepoznanih ljudeh živel normalno življenje brez pritiska okolice in teže preteklosti.

Deli sta bili napisani v času med obema vojnama, ko so si ljudje grozovito želeli sprememb. Bili so pod velikim pritiskom in v strahu v pričakovanju popolnega uničenja. Tudi noveli izražata željo po spremembah, nečem novem. Matkova Tina bolj s stališča ponovnega rojstva. Vse staro je treba zavreči in graditi na temeljih novih vrednot. Samorastniki pa nosijo še bolj revolucionarno idejo. Ideja je prikazana predvsem v kontrastu množice in posameznika. Okolica je namreč v obeh novelah prikazana kot kruta in neusmiljena, naperjena proti ljubezni dveh mladih oseb. Pri Tini gre predvsem za to, da so Gradnika obravnavali kot kriminalca, njo pa kot vlačugo. Po presoji ljudstva naj bi bila nemoralna in zato nevredna pomoči drugih. To je pisatelj pokazal v prizoru, ko ona počasi stopa po poti, mimo nje pa prihiti nekdo na konju, ki se ne ustavi, ampak brezbrizno oddirja mimo in jo pusti v prahu. Problem družbe je tudi ta, da bi zaradi grehov staršev trpel otrok, ki ni ničesar kriv. Meti pa poroko prepoveduje njen socialni položaj. Za deklo je bilo nesprejemljivo, da bi se poročila z kmetovim sinom. Predvsem temu nasprotuje Karničnik, ki posebej zastarele nazore tistega časa. Jemlje si pravico do obsojanja dejanj drugih in pravico do kaznovanja, hkrati pa sam nikakor ne spoštuje moralnih načel. Vse je pripravljen storiti za ugled in denar.

Na koncu gre že tako daleč, da v vojsko pošlje lastnega sina. Tokrat se počasi začne družbeno mnenje spreminjati. Isti ljudje, ki so sprva pritrjevali Karničnikovim nazorom o prepovedi poročanja med premožnejšimi in revnimi, sedaj stopajo vedno bolj na Metino stran. Vidijo, da ta ljubezen ni le »muha enodnevnica«, temveč globlja vez, ki je ne morejo pretrgati še tako velike ovire. V njih se prebudi občudovanje do Metine vztrajnosti. Hkrati pa jo spoštujejo tudi zato, ker je delavna in polna samospoštovanja, kar je vidno v delu, ko zavrne Karničnikov denar, čeprav bi ga krvavo potrebovala. Začetna Metina ponižanja so tako pozabljena in v družbi začne uživati ugled. Njeni otroci pa so iz »pankrtov« preimenovani v samorastnike, kar tudi izraža neko simpatijo. Drugače je s Tino, ki si spoštovanja okolice ni uspela nikdar priboriti, saj niti sebe ni zares cenila.

Kot lik me je najbolj nagovoril lik Mete, mogoče zato ker je idealizirana. Najplemenitejše pa se mi je zdelo, da se kljub vsem krivicam ni nikoli maščevala. Posebej je samozavest in lepota. Noveli nas učita, da je v dobrem vedno pametno vztrajati. Uspehi morda ne bodo vidni takoj in včasih ne bomo videli smisla, toda nekoč bodo naša prizadevanja gotovo obrodila sadove. Če jih ne bomo želi mi, jih bodo rodovi, ki pridejo za nami.

17. DAN 11. MESECA ALI MALCE IRONIJE NE ŠKODI

Bila je temna in viharna noč.

Slišim ... slišim ... krockarje, ki pojejo svojo napitnico mlademu mesu in krvi, ko kar naenkrat silovito zagrmli! Takrat odbije moja ura (6:50), ura trpljenja in smrti. Nevihta z grmenjem se kar nadaljuje, ko kar naenkrat nasedem na sivem parkirišču ob veliki gori, ki kar kriči od groze in trpljenja, ki se dogajata v njej. Od tam je slišati otožno stokanje in škripanje table. Ko se ozrem, pa vidim, da moje kočije ni več, ker jo je že pogoltnil tok kovinskih valov. Ko vstopim v Goro pogube, v predoru srečam krute rablje, ki kujejo žalostno usodo nedolžnih otrok. Ampak vse skupaj je zasnovano kot raj sredi pekla. Tam je veliko lepih cvetočih vrtic, ki komaj čakajo, da jih kdo povonja in utrga. To je raj, ki ti nekoliko omili čakanje na mučenje, ki se dogaja celo leto. Usmrtitve za najšibkejše se dogajajo julija in avgusta vpricho treh sojenic. Ko vstopim v celico 2. b, zagledam kup nesrečnih jetnikov, ki z grozo v očeh pričakujejo, da odbije 7:30. Takrat se sprva izvede raport – štetje prisotnih ... Vsak, ki manjka, si zasluži vpis v knjigo usode. Sam sem že veliko premišljeval o avtorju – gotovo je sam hudič ta cenjen umetnik. No, po raportu se začne takoj nečloveško mučenje, rablji se hitro utrudijo, zato se menjujejo vsakih 45 min, takrat poskušamo mi zbežati iz celice, a nam policijska sirena in ograjeno dvorišče to preprečujeta.

Z nekakšnim občudovanjem opazujem, kako ugasne iskra življenja v očeh jetnika, ki se pojavi na črni listi. Vsi drugi mu hočemo pomagati, a ne moremo, ker smo nemočno prikovani na železne stole in klopi. Ampak ko imajo naši mučitelji malico, nam vse odpustijo in tudi nam dovolijo nekaj grižljajev – vse za še nekaj ur njihove grozljive zabave. Na obrok čakamo v vrsti kot obsojenci na milostni strel, s strani pa nas ženejo rablji, lačni malice in krvi.

Komaj človek zbaše 2 bora grižljaja v usta, mu že začne policijska sirena razbijati glavo in zažene splošno paniko med jetniki, ki se razbežijo po celicah.

Ko rabljem odbije delavnik, zbežijo domov kot zajci v luknje ob dežju. Takrat varnost v Gori pogube popusti in jetniki se olajšano razbežimo. Vsak jetnik si doma celo popoldne liže globoke rane cvekov in utrjuje kožo za naslednjo rundo rabeljske zabave. Kdo ve, morda postavljajo stave na naše glave? A mi se ne damo, saj smo z vsakim dnem bližje našemu zveličanju – čeprav je 4 leta dolga doba, jo je že marsikdo preživel in je vesel, da je bilo tako!

Klemen Krašna

(Ps: Saj veste, kaj je ironija, ne? Ko vam profesor, medtem ko polovica razreda klepeta, druga polovica pa spi, pove, da ste zeelooo pridni☺)

SMET (TUDI MED POUKOM) NI GREH :

(G je vprašan angleščino)

Profesorica Arčon: Kako je nevesta po angleško?

G: Bridge. 😊

Profesorica Pišot: Makedonci so kakšen narod?

A: SKOPUHI!!

Prof. Pišot: No, ma ne mislim to, slovanski so. 😊

Prof. Vidmar: Kdo je imel Kongo?

Š: MA KAJ, kdo je bil Kongo?

Prof. Vidmar: Ja, gospod Kongo. 😊

Š: Aaaa, ma Kongo, država? Al, kaj? 😊
(brez besed 😊)

Prof. Arčon: M, would you like to work with secret police?

M (leži na klopi): Sej ne spim!!! 😊

A: M mi je rekla, da sem planšar in zdej sem užaljen.

Prof. Vidmar: Ti ji pa reči, da je boljševik in ji zapoj pesmico. 😊

Prof. Trošt: Eros ne pomeni samo erotika, ampak tudi žar. Ampak ne tisti, na katerem se peče čevpčiče! 😊

Profesor Vidmar (med narekovanjem domače naloge): In še 20 vprašanj na strani 16. A jih nimate? Potem imamo pa isti zvezek, ker jaz jih tudi nimam. 😊

Prof. Šušteršič: Če boste komu pokazali zvezek, ne povejte, kdo je vaš profesor. 😊

Prof. Vidmar (ubije sršena s knjigo): Vidiš za kaj vse pridejo prav knjige! 😊

Test pri biologiji: Označi strukture v prokariotski celici.

Odgovor: OROGENEZA. 😊 (biološka izvirnost 😊)

Zakaj so Italijani odkrivali svet?

Ker je pašta zdrava hrana. 😊

Prof. Krapš V.: primer frazema: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

- S: Tku ku Čilski rudarji! :P

Prof. Mozetič (med spraševanjem): Koliko je 100 HL vina?

S: dwasti :D

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

18334

Semenišče Vipava

18334

